

With Love

With Love

With Love

With Love

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

First Frost

难哄 2

วันนี้ วันไหน
ยังไวกี่เธอ

เขียน : จู๊ว

แปล : นางฟ้าปีกเขียว

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

|

难哄 2

First Frost วันนี้ วันไหน ยังไงก็เธอ 2

竹已

จู่ฮี้

|

นางฟ้าปีกเขียว แปลา

"เธอยังไม่รู้อีกเธอ" ชังเหยียนค้อมตัวลงเล็กน้อย ค่อยๆ เขยิบเข้ามาใกล้เธอ ใบหน้าเขายังคงมีสีน่ายความเป็นหนุ่มน้อยเหมือนในครั้งนั้น "ผ่านมาหลายปีแล้ว ฉันก็ยัง..."

คำพูดของเขากระแทกลงมาอย่างแรงตามสายฝนราวกับจะกระแทกลงไปในหัวใจเธอ

"ชอบเธอแค่คนเดียว"

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับ 'First Frost วันนี้ วันไหน ยังไงก็เธอ' เล่ม 1 ที่เปิดเรื่องมาด้วยความไม่ค่อยลงรอยกันของพระเอกนางเอก แต่ก็ปิดท้ายให้ได้ลุ้นว่าถ่านไฟเก่ามีแววจะปะทุขึ้นมาอีกครั้ง เนื้อเรื่องสนุกน่าติดตามใช้มัยคะว่าสุดท้ายแล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาจะก้าวหน้าไปอย่างไร

ที่เขาว่ากันว่าน้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน แล้วการได้ใกล้ชิดกันถึงขั้น 'กอด'? 'จูบ'? 'จูงเข้าห้อง'? บ่อยๆ จะไม่ทำให้ใจอ่อนได้หรือ ในเล่ม 2 นี้กลิ่นความรักลอยออกมาจากห้องพักชั้น 16 แล้วละคะ และไม่ใช่แค่ผู้ถูกกระทำที่เกิดอาการกำพั้งในใจเริ่มปริแตกเท่านั้นนะคะ ฝ่ายผู้กระทำอย่างเวินอี่ฝานยังเปลี่ยนความคิด จากที่เอาแต่หนีเพราะรู้สึกตัวเองไม่คู่ควรกับเขา ประกอบกับมีแรงบิลด์จากคนรอบข้าง ทำให้เธอเริ่มอยากเป็นฝ่ายรุก 'จีบ' ชายหนุ่มบ้างแล้วละ

แล้วช่วงเหยียนที่เคยถูกเวินอี่ฝานปฏิเสธรักจะหันมาเป็นฝ่ายรับมือกับการจีบของเธอด้วยวิธีไหน ความรู้สึกที่พวกเขาต่างเก็บกดไว้มาเนิ่นนานจะเปิดเผยออกมาอย่างไร เราไปติดตามเรื่องราวความรักของสาวสายซิ่นและหนุ่มสายเกเรียนคู่นี้กันต่อดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ซังจื่อ   น้องสาวของซังเหยียน เป็นเด็กสาววัยรุ่นที่อยู่ในช่วงสอบเข้ามหาวิทยาลัย หน้าตาดี รูปร่างสูงเพรียว ร่าเริงสดใส แสบแบบไร้เดียงสา ช่างพูด ช่างเจรจา
- มู่เฉิงอวี่น   นักศึกษาชั้นปีที่สี่คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยหนานอู่ หน้าหวานคล้ายผู้หญิงเล็กน้อย แต่รูปร่างสูงใหญ่ บึกบึน เคยแสดงภาพยนตร์แต่ไม่ดัง เขาแอบชอบเวินอี่ฝานจึงมาเป็นเด็กฝึกงานที่สถานีโทรทัศน์หนานอู่
- ซูเถียน   เพื่อนร่วมงานของเวินอี่ฝานที่สนิทกันมาก เข้ามาทำงานที่สถานีโทรทัศน์หนานอู่พร้อมกัน มีนิสัยชอบเม้าท์ ทั้งยังเป็นทีปรึกษาให้เวินอี่ฝาน อยู่เสมอ
- ต้วนจยาสวี   เพื่อนสนิทของซังเหยียนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ผิวขาวซีด รูปร่างผอมสูง มีดวงตารูปดอกท้อ หน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น และด้วยความที่เขาและซังเหยียนหน้าตาดีทั้งคู่ จึงกลายเป็นคู่ดั่งในคณะวิศวฯ คอชมแห่งหนานอู่ด้วยฉายา 'คู่เกย์เดือนคณะ'
- เซอชิงเต๋อ   น้องชายของป้าสะไกใหญ่เวินอี่ฝาน อายุประมาณสี่สิบกว่า รูปร่างท้วม ไม่สูงนัก มักจะดื่มเหล้าเมามาเป็นประจำ ชอบมาเกะเกะเวินอี่ฝาน ตั้งแต่ตอนที่เธออาศัยอยู่บ้านคุณลุง

บทที่ 34

ลูกไม้ต้นๆ แค่นี้

"..."

เวินอี่ฝานจ้องหน้าจอมือถืออยู่ครู่หนึ่ง กำลังตกตะลึงกับสองคำนี้... 'แรงปรารถนา' และ 'ครอบครอง'

หนังศีรษะเธอด้านขวาไปหมด หน้าเหวอเล็กน้อยขณะที่ปลายนิ้วแตะบนหน้าจอมือถือ ค่อยๆ กดที่เครื่องหมายคำถาม แต่ยังไม่ทันได้ส่งข้อความ Чуเถียนที่เพิ่งออกมาจากห้องตัดต่อก็ดึงความสนใจเธอไป

Чуเถียนนั่งลงบนเก้าอี้ที่มีล้อแล้วเลื่อนเข้ามาซบชิดกับเธอ "นี่ ตอนแรก ที่ฉันเข้ามาเห็นเด็กฝึกงานคนนั้นยังนึกว่าเข้ามาผิดที่ ทำเอาฉันตกอกตกใจหมด"

เวินอี่ฝานซ่อนตาขึ้นทันทีและปิดหน้าจอมือถือ "หืม?"

"เด็กฝึกงานชายคนนั้นที่เพิ่งมาใหม่ล่ะ" Чуเถียนแสวงทำเป็นบังเอิญมองไปทางนั้น ท่าทางเหมือนด่าดั่งลงสู่แม่น้ำแห่งความรัก "โอ้มายก๊อต ฉันตกหลุมรักหนุ่มหล่อที่เหมือนหมาน้อยขี้อ่อน* เข้าแล้วละ ทั้งสูงทั้งหล่อ แล้วยังน่ารักด้วย"

เวินอี่ฝานพูดซ้ำๆ "ทำไมฉันไม่เคยเห็นเธอเรียกตัวจ้วงว่าหมาน้อยขี้อ่อนบ้างล่ะ"

---

* หมาน้อยขี้อ่อน เป็นคำที่สื่อความหมายถึงลูกสุนัขที่เพิ่งเกิดยังไม่หย่านม สาวๆ ชาวจีนมักใช้เรียกหนุ่มน้อยวัยละอ่อน

บังเอิญฟู่วังเดินผ่านมาพอดี

ซูเถียนค้อนขวับ พุดออกไปตามตรง "อย่างมากเขาก็เป็นได้แค่หมาน้อย พันธุ์พื้นเมือง* เท่านั้นแหละ"

"..." ฟู่วังชะงักฝีเท้าโดยพลัน แม้จะไม่ได้ยินคำพูดก่อนหน้า แต่ก็ยังร้อนตัว "พี่เถียน ทำไมพี่ด่าคนอื่นเสียๆ หายๆ อย่างนี้ล่ะ! ผมมันดูเฉิ่มเขยตรงไหนครับ!"

"ฉันไม่ได้ว่านายหรอกนะ!" ซูเถียนพยายามไล่เขาไปแล้วเม้าท์กับเวินอีฝานต่อ "ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าคุณหมาน้อยขี้อ่อนกำลังมองมาทางพวกเราตลอดเลยล่ะ เขาถูกใจเธอหรือนั่นกันแน่" พุดจบหางตาก็เลื้อยไปเห็นใบหน้าด้านข้างของเวินอีฝาน เธอเลยเปลี่ยนคำทันที "ก็ได้ ฉันคงทีกักไปเอง"

"..."

เวินอีฝานมองตามไป

เวลานี้ฟู่วังเฝ้าวงกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะของตัวเอง จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยสีหน้าเรียบเฉย อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายสัมผัสได้ถึงสายตาของพวกเธอ ผ่านไปไม่กี่วินาทีจู่ๆ เขาก็ซ่อนตาขึ้นมามองจึงประสานเข้ากับสายตาของเวินอีฝานพอดี เด็กหนุ่มชะงักไปเล็กน้อยแล้วยิ้มอย่างเขินๆ

คุณ้องเขาก็น่ารักจริงๆ แหละ

เวินอีฝานยิ้มตอบกลับไปอย่างมีมารยาทแล้วถอนสายตากลับ เธอไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรแปลกไปจึงเอ่ยขึ้นอย่างอ่อนโยน

"คิดอะไรมาขนาดนั้น น้องเขามาทำงานวันแรก คงอยากทำความรู้จักกับเพื่อนๆ พี่ๆ ละมั้ง"

"ฉันก็แค่เม้าท์มอยเอง แต่เธอนี่สิ ทำไมไม่สนใจหนุ่มหล่อกับเขาบ้างเลยนะ" พุดมาถึงตรงนี้ซูเถียนก็เกิดความอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา "เอ๊ะ เธอไม่ชอบผู้ชายแบบนี้หรือ"

"หา?"

* หมาน้อยพันธุ์พื้นเมือง มีที่มาจากคำว่าหมาพื้นเมือง เป็นคำด่าหยาบคายที่ใช้ในอินเทอร์เน็ต หมายถึงคนที่มาจากบ้านนอกหรือคนที่ไม่มีสัมมัย

"พวกเราสองคนไม่เคยมีที่เรื่องนี้นักเลยใช่ปะ จ๊นสเบ็กเธอต้องเป็นแบบไหนเธอ" ซูเถียนเริ่มยกตัวอย่าง "อ่อนโยน? เผด็จการ? ร่าเริง?..."

เวินอี่ฝานอึ้งไป ลู่จู่ ภาพใบหน้าเย่อหยิ่งของซังเหยียนก็ผุดขึ้นมา ในความคิดอย่างประหลาด

เมื่อเวินอี่ฝานสัมผัสได้ถึงความคิดนี้ก็หยุดหายใจไปทันที แต่พอเห็นซูเถียนกำลังรอคำตอบอยู่ เธอจึงเงยไปครู่หนึ่ง พยายามหยุดคิดเรื่องนี้ก่อนจะเพียงแค่อึ้งๆ ไม่ได้ตอบอะไร

การพูดคุยในช่วงเวลาสั้นๆ จึงจบลงเพียงเท่านี้

เวินอี่ฝานพิมพ์ต้นฉบับข่าวต่อไปอีกสักครู่ แล้วลู่จู่ ก็นึกถึงข้อความของซังเหยียนที่ยังไม่ทันได้ตอบกลับ เธอแต่ะหน้าจอมือถือให้สว่างอีกครั้ง จับจ้องไปที่ข้อความยาวเหยียดนั้นแวบหนึ่ง ระหว่างที่ใจลอยยังรู้สึกคล้ายกับได้รับข้อความขยะ

แต่เมื่อมีเวลาคิดทบทวน พออ่านดูอีกทีก็ไม่ได้รู้สึกว่ารับได้ยาก กลับรู้สึกด้านชาเสียด้วยซ้ำ

เวินอี่ฝานลบเครื่องหมายคำถามออกจากช่องพิมพ์แล้วเริ่มพิมพ์ใหม่อีกครั้ง อย่างละล้าละลัง

เวินอี่ฝาน : จ๊นนาย

เวินอี่ฝาน : ยังโอเคมั้ย

หลังจากนั้นสามวินาที

ซังเหยียน : ?

เวินอี่ฝานไม่รู้เลยว่าเวลาที่ตัวเองละเมอเธอทำอะไรลงไปบ้าง จึงไม่รู้จะอธิบายอย่างไร หลังจากที่เป็นห่วงเป็นใยต่อ 'ผู้ที่ได้รับความเสียหาย' แล้ว

เธอก็ถามไปตรงๆ

เวินอีฝาน : เรื่องนี้นายอยากจะให้แก้ไขยังไง

ซังเหยียน : ไข้อย่างไร

เวินอีฝานอดพิมพ์ไปไม่ได้ว่า

เวินอีฝาน : ดูเหมือนนายจะคิดเรื่องนี้มานานแล้วนะ

ซังเหยียนคงจะซีเกียจพิมพ์ เขาเลยส่งข้อความเสียงมาแทน ส่งมาเพียงสองคำแต่แสดงถึงความอวดดีและมีหลักการอย่างยิ่ง

"ใช้สิ"

"..."

จากนั้นก็ไม่มีข้อความอื่นอีก ราวกับเขากำลังจะบอกเธอว่าถึงฉันอยากจะคิดอีกสักสิบปี เธอก็ต้องรอ

เวินอีฝานพยายามขมใจไว้ ตอบกลับไปอย่างใจเย็น

เวินอีฝาน : ได้ งั้นนายก็ค่อยๆ คิดไปต่อกัน

แม้จะพิมพ์ตอบกลับไปแบบนั้น แต่ถ้าเธอไม่เป็นฝ่ายพูดเรื่องนี้ขึ้นมาก่อนทางซังเหยียนก็จะทำเป็นเหมือนลืมๆ มันไป เขาจะทำคล้ายกับว่าตัวเองมีสิทธิ์ที่จะไม่พูดถึงเรื่องนี้ ทว่าถ้าเธอแสดงปฏิกิริยาเหมือนลืมเรื่องนี้ไปแล้ว เขาก็จะใช้เวลาประณามเธออย่างตรงไปตรงมาด้วยสีหน้าเรียบเฉยเพื่อเป็นการเตือนเธอ

ทำให้เธอไม่อาจลืม 'พฤติกรรมชั่วช้า' ของตัวเองได้เลย

ทำให้เธอไม่อาจลืมนึกว่าเขาคือฝ่ายตรงข้ามที่อ่อนแอ ต่ำต้อย และโตนรั้งแก

ส่วนเธอก็กลายเป็นปีศาจลามกที่ไร้หัวใจ พอฟินแล้วก็ลืม

พอเวลาผ่านไปนานเข้า เวินอีฝานก็เริ่มรู้สึกจริงๆ ว่าเวลาที่เธอละเมอเหมือนจะมีวิญญาณอะไรมาเข้าสิง ทำให้เธอกลายเป็นเหมือนลูกค้าที่มาเพื่อหลอผู้ชาย แล้วในบ้านก็มีเพียงคนเดียวที่พอจะให้เธอเหล่ได้ ซึ่งก็คือซังตัวที่อปปู้โคงตั้งแห่งถนนตัวลั่วที่ดวงซวยถึงขั้นสุด

ค่าตัวเขาก็สูงลิบลัว ใครจะไปจ่ายไหว เธอก็มีหนี้ท่วมหัวอยู่แล้ว

เวินอีฝานรู้สึกหวาดหวั่นในความสงบราบเรียบแบบนี้ซึ่งมักจะเป็นกลางบอกเหตุว่าพายุกำลังจะก่อตัวขึ้น

เธอมักจะรู้สึกว่าการที่ซังเหยียนทำตัวสงบเยือกเย็นแบบนี้ต้องกำลังแอบเตรียมลูกไม้เด็ดๆ ไว้รับมือกับความรู้สึกของเธอแน่นอน

หลังจากวันที่ 1 พฤษภาคม* ทีมของเวินอีฝานก็รับนักข่าวใหม่มาอีกสองคนจากบริษัทจัดหางาน

ผ่านไปเพียงไม่กี่วันหัวหน้าก็จะจัดงานปาร์ตี้เล็กๆ เพื่อต้อนรับพนักงานใหม่ในทีม โดยเลือกเวลาที่ทุกคนว่างและอยู่กันพร้อมหน้า ซึ่งมีการแจ้งลงมาตั้งแต่ช่วงกลางวันแล้วแต่ยังไม่ได้กำหนดสถานที่

หลังจากที่รู้ข่าว ฟู่จ้วงก็วิ่งตรงมาหาเวินอีฝานเป็นการเฉพาะแล้วบ่นอุบิบอย่างน่าสงสาร

"พี่ หัวหน้าบอกว่าปาร์ตี้นี้ก็ถือว่าฉลองต้อนรับผมไปด้วยอะครับ"

เวินอีฝานยังคิดตามไม่ทัน "แล้วทำไมเธอ"

"ผมมาฝึกงานที่นี่ได้สี่เดือนแล้วนะครับ! หัวหน้าบอกว่าเขาไม่ใช่คนเลือกที่รักมักที่ชังแน่นอน" ฟู่จ้วงแสดงสีหน้าห่อเหี่ยว "ไม่ยากให้ผมรู้สึกถูกละเลย!"

"ก็ดีแล้วนี่" เวินอีฝานปลอบใจเขา "ถ้าครั้งนี้หัวหน้าไม่ให้นายเข้าไปด้วยแล้วเลี้ยงต้อนรับแค่พวกฟางหลี่ นั้นนายอยู่ในทีมก็ไม่ต่างอะไรกับอากาศธาตุ?"

* 1 พฤษภาคม คือวันแรงงานแห่งชาติ

"... พู่จ้วงเจียบไปสามวินาที "ก็ฟังดูมีเหตุผลอยู่นะครับ"

มู่เฉิงอวี่นที่อยู่ข้างๆ ได้ยินที่พวกเขาสองคนคุยกันเลยเข้ามาร่วมวงด้วย "พี่อีฝาน ตอนเย็นพี่จะมาด้วยมั๊ยครับ"

งานปาร์ตี้ไม่ได้บังคับให้ทุกคนต้องไป เพราะคนส่วนใหญ่ยังต้องทำงานในวันรุ่งขึ้น หัวหน้าเพียงบอกováให้ไปตามสมัครใจ แต่ด้วยมารยาทและการให้เกียรติแล้วก็ไปกันเกือบทุกคน

เวินอีฝานมีนัดกับผู้เชี่ยวชาญว่าจะสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ตอนกลางคืนเลยไม่แน่ใจว่าจะสัมภาษณ์เสร็จก็โมง

"ยังไม่แน่จ้ะ เตียวพี่ขอตุงานก่อนแล้วกัน"

พู่จ้วงร้องอ้อ รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง "พี่ ตอนเย็นพี่มีธุระหรือครับ"

มู่เฉิงอวี่นก็ถาม "งานพี่ยุ่งถึงตอนเย็นเลยหรือครับ"

"อืม" เวินอีฝานพูดไปเรื่อย "พี่จะพยายามไปให้ได้แล้วกันจ้ะ"

พอเวินอีฝานสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์เสร็จก็พิมพ์ต้นฉบับข่าวตามที่ได้สัมภาษณ์มา เวลาที่ล่วงเลยไปถึงสามทุ่ม พอเธอเก็บข้าวของเสร็จกำลังเตรียมจะออกจากออฟฟิศ หัวหน้าก็เดินออกมาพอดี

เวินอีฝานอึ้งไปเล็กน้อย "หัวหน้า ไม่ไปงานปาร์ตี้หรือคะ"

หัวหน้ามีชื่อว่ากานหงหย่วน อายุเกือบห้าสิบปี รูปร่างท้วมเล็กน้อย เวลาี่ยมจะตาหยีจนเห็นเป็นเส้นเดียว เขาใจดีเหมือนพระสังกัจจายน์ เวลานี้ในมือเขาถือกระเป๋าเอกสารอยู่ พูดพลางี่ยมตาหยี

"เพิ่งประชุมเสร็จนะ"

เวินอีฝานพยักหน้า

"เธอก็เพิ่งเสร็จงานมั๊ย จังไปปาร์ตี้ด้วยกันเถอะ ไปผ่อนคลายอารมณ์หน่อย" กานหงหย่วนเอ่ยชวน "พวกเขากินข้าวกันเสร็จแล้ว ตอนนี้ก็เปลี่ยนที่ละอยู่ใกล้ๆ ออฟฟิศนี่เอง พวกเราไปด้วยกันนะ"

เดิมทีเวินอีฝานคิดจะชิง ทว่าตอนนี้ก็ต้องตอบรับไปโดยปริยาย

ระหว่างทางกานหงหย่วนชวนเธอคุยเรื่องศัพท์เพหฺเระ น่าเสียงเขาเนิบช้า ราบเรียบ ฟังแล้วเหมือนกำลังกล่อมให้หลับ พอพูดมาถึงตอนท้ายเขาก็จะเสริมหลายประโยคที่ให้แก่คิด หวังว่าจะชักนำให้เกิดเสียงสะท้อนในใจของเวินอี่ฝานได้ จิตใจของเวินอี่ฝานในเวลาี่ราบเรียบไร้คลื่นอารมณ์ ทว่าต้องแสดงออกทางสีหน้าว่าเกิดเสียงสะท้อนขึ้นแล้ว

ถือว่าพวกเขาเข้ากันได้ค่อนข้างดี

เวินอี่ฝานฉวยโอกาสเหลือบมองมือถือ ในขณะที่กานหงหย่วนพยายามนึกย้อนไปถึงเรื่องราวในอดีต เธอก็เห็นข้อความในกรุป ถึงเพิ่งรู้ว่างานปาร์ตี้ครั้งหลังนี้พวกเขาติดกันที่ผับจยาบัน คนกลุ่มหนึ่งไปเปิดห้องวีไอพีที่นั่นแล้ว และบอกให้คนที่ยังมาไม่ถึงไปเจอกันที่นั่นเลย

สถานที่แห่งนี้ทำให้เวินอี่ฝานนึกถึงซังเหยียนขึ้นมาก

ช่วงนี้เวลาอยู่บ้านเธอไม่ค่อยได้เจอซังเหยียน คล้ายว่าเขาจะงานยุ่ง ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ขลุกอยู่แต่บ้านทั้งวัน... ถ้าไม่นอนเล่นมือถืออยู่บนเตียง เหมือนคนเป็นอัมพาตก็ว่างไม่มีอะไรทำ เอาแต่นอนอยู่ในห้อง

เธอเองก็ไม่ได้ถามเขาว่ายุ่งเรื่องอะไร เดว่าเขาคงจะหางานใหม่ได้แล้ว จึงเริ่มใช้ชีวิตอย่างคนทำงานออฟฟิศ

พอมาถึงผับจยาบันก็มีบริการเดินนำเวินอี่ฝานไปยังห้องวีไอพีที่คนอื่นกำลังเฮฮากันอยู่

เวินอี่ฝานได้ยินพวกเขาส่งเสียงดังโหวกเหวกมาแต่ไกล ท่าทางจะสนุกสนานและน่าตื่นเต้นไม่น้อย แต่พอพวกเขาเห็นกานหงหย่วนกลับเงิบกริบในทันใด เหมือนมีอะไรมาผูกมัดสติปัญญาตมณของพวกเขาไว้เลยไม่เฮฮาครื้นเครงเหมือนเดิม

ทว่ากานหงหย่วนก็แค่มาเป็นพิธีเท่านั้น อยู่ไม่นานก็จากไป

เวินอี่ฝานมาถึงช้า ไม่รู้ว่าพวกเขากำลังเล่นอะไรกันอยู่ เลยทำได้เพียงดูไปก่อนอย่างเงิบๆ ตอนแรกเธอนั่งเข้ามามอมอยู่ข้างๆ ซูเถียน ในระหว่างนั้นก็มักจะมีคนลุกไปเข้าห้องน้ำหรือลุกไปทำอย่างอื่น

คนเดินไปมา ตำแหน่งก็เลยสับเปลี่ยนไปเรื่อย
 เผลอแวบเดียวคนที่นั่งข้างๆ เวนอีฝานก็เปลี่ยนเป็นมูเงิงอวิน
 มูเงิงอวินยิ้มเหล้าไปไม่น้อย หน้าแดงอยู่บ้าง ดูท่าเหมือนจะเมานิดหน่อย
 พอเห็นเวนอีฝานเขาก็ยิ้มมุมปากแล้วเรียกเธออย่างมีมารยาท

"พี่อีฝาน"

เวนอีฝานพยักหน้าพลางเตือนเขา "อย่าดื่มเยอะไปนะ พูจ้วงนี่ยังต้อง
 ทำงานอีก"

"ผมดื่มไม่เยอะหรอกครับ" มูเงิงอวินดูท่าจะว่าง่ายมาก "แค่เหยือกเดียว
 เอง"

เด็กหนุ่มเพิ่งพูดออกไป พูจ้วงก็กลับมาจากห้องน้ำพอดีแล้วนั่งลงข้างๆ
 เวนอีฝาน แสดงท่าทางเหมือนอยากเมาที่เต็มที เอ่ยอย่างตื่นเต้นเล็กน้อย

"พี่อีฝาน ผมเพิ่งเห็นเพื่อนพี่คนนั้นอะครับ!"

เวนอีฝานหันหน้ามา "ใครอะ"

"คนนั้นที่..." เขาชะงักไปโดยพลัน เห็นได้ชัดว่านึกชื่อไม่ออก

"หืม?"

พูจ้วงเกาหัว นึกอยู่ตั้งนานก็เค้นออกมาได้เพียงฉายา "พี่คนนั้น!
 ที่หล่อขึ้นเทพอะครับ!"

"..." เวนอีฝานกวาดตามองไปโดยรอบแวบหนึ่ง

ภายในคลับมืดสลัว ตำแหน่งที่เธอนั่งเห็นอะไรก็ไม่ค่อยชัด เวนอีฝานจึง
 มองไม่เห็นว่าชังเหยียนอยู่ที่ไหน เลยถอนสายตากลับทันทีแล้วตอบไปว่าอืม
 แต่มูเงิงอวินที่นั่งอยู่ข้างๆ กลับเป็นฝ่ายถามขึ้น "ใครหล่อขึ้นเทพ"

"ฉันไม่เคยบอกนายเธอ" พูจ้วงหยิบมือถือออกมาแล้วรีบค้นหาคลิปนั้น
 "มา พวกเรามาชื่นชมไอดอลของฉันกัน! ความฝันของฉันในชาตินี้ก็คือ
 อยากเป็นเหมือนเขา! ทั้งรวยทั้งหล่อ แล้วยังโคตรเจ๋งอีกด้วย!"

มูเงิงอวินก้มหน้าดูสั๊กทัก จู่ๆ ก็พูดขึ้นมา "คนนี่เหมือนจะเป็นรุ่นพี่
 ชังเหยียนนะ"

ฟูจ้วงอึ้งไปทันที "นายก็รู้จัก?"

"นายไม่เห็นในโพสต์ของมหาลัยเหรอ" มู่เจิงอวิ้นคืบเมื่อถือให้เขา "ก็โพสต์เดือนมหาลัยไง ตอนนี่ก็ยังโพสต์อยู่ในหน้าแรกของเว็บกระทู้ มีคนเข้าไปคอมเมนต์ทุกวัน"

"ฉันไม่มีเรื่องอะไร ทำไม่ต้องไปคอยดูว่าใครเป็นเดือนมหาลัยด้วยอะ ฉันไม่ใช่เกย์สักหน่อย" ฟูจ้วงเอ่ย "เพราะฉะนั้นความหมายของนายก็คือคนที่หล่อขึ้นเทพคนนี้ก็เรียนที่หนานอู่เหมือนกัน?"

"น่าจะใช่ชะ" เพราะคนในคลิปถูกทำให้หน้าเบลอ มู่เจิงอวิ้นก็เลยไม่แน่ใจว่าตัวเองจำผิดหรือเปล่า "ถ้าฉันจำไม่ผิดนะ"

"สอบเข้าหนานอู่ได้" ฟูจ้วงเริ่มรู้สึกกระสับกระส่าย "งั้นเขาก็ต้องทำคะแนนได้ดีมากด้วยไม่ใช่เหรอ"

"ใช่สิ ฉันยังเคยเจอเขาครั้งนึงด้วยนะ" มู่เจิงอวิ้นเอ่ย "รุ่นพี่ปีสี่ที่เป็นประธานคนก่อนเป็นเพื่อนคลาสเดียวกับเขา หลังจากที่พวกเขาเสร็จพิธีรับปริญญาบัตรแล้ว ฉันก็ตามไปงานปาร์ตี้ของพวกเขาด้วย"

"แล้วจากนั้นล่ะ เกิดเรื่องอะไรเง่ๆ บ้างปะ"

"ก็ไม่มีอะไรนะ ครั้งนั้นฉันจำได้แม่น" มู่เจิงอวิ้นยิ้มๆ "เพราะรับปริญญาแล้ว ทุกคนก็กินเหล้านิดหน่อยพอเป็นพิธี ไม่ได้ดื่มกันเยอะเท่าไรเพราะยังต้องทำงานในวันต่อไป แต่คนดังสองคนในคณะวิศวะ คอมฯ ก็คือรุ่นพี่ตัวกับรุ่นพี่ซังสองคนนี่ คนหนึ่งไม่แตะเหล้าเลยสักหยด ส่วนอีกคนหนึ่งกลับรอกไปลืบกว่าขวดอย่างหน้าตาเฉย"

ฟูจ้วงเกิดความอยากรู้อยากเห็น "ใครรอกลงไปตั้งลืบกว่าขวด"

"ก็รุ่นพี่ซังไง"

พอได้ฟังเวิน่อฝานที่กำลังจิบเหล้าอยู่ก็หยุดชะงักแล้วมองไปทางพวกเขา

ฟูจ้วงวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล "งั้นเป็นเพราะเขาชอบกินเหล้าหรือเปล่า ตอนนี่เลยมาเปิดผับ?"

"คงไม่ถึงขั้นนั้นหรอก" มู่เจิงอวิ้นนึกย้อนไป "วันนั้นดูเหมือนเขาจะ

อารมณ์ไม่ค่อยดี นั่งเงียบอยู่ตลอดแล้วก็นั่งกรอกเหล้าอยู่ตรงนั้น มีคนห้ามเขาว่าอย่าดื่มเลย เขาก็ทำเป็นไม่ได้ยิน"

"อ้อ" พู่จ้วงไม่สนใจเรื่องพวกนี้ พุดขึ้นทันทีว่า "งั้นคงเกิดเรื่องอะไรขึ้นล่ะมั้ง ช่วงรับปริญญาเป็นช่วงที่ชอบเลิกกับแฟนกันนี่ เขาอาจจะโดนทิ้งหรือไม่ก็ผิดหวังจากการสารภาพรัก หรือไม่คนที่ชอบก็ไปเมืองอื่น แยกกันอยู่คนละที่"

"ก็อาจจะเป็นไปได้นะ" มู่เฉิงอวีนเอ่ย "คืนนั้นฉันได้ยินเขาพุดมาประโยคหนึ่ง"

พู่จ้วงเริ่มสนอกสนใจ "พุดอะไรอะ"

มู่เฉิงอวีนครุ่นคิดไปมา ทำทางเหมือนจะปวดหัว "มันนานมากแล้ว ฉันนึกไม่ออกอะ"

พู่จ้วงถูกอีกฝ่ายยั่วให้อยากรู้ อึดอัดจะตายอยู่แล้ว "งั้นนายก็อย่าพุดสิ!"

"..."

หัวข้อนี้ก็ผ่านไปแล้ว

พอเวินอู่ฝานได้ยินเรื่องราวของซังเหยียนจากปากคนอื่น แม้เธอจะไม่ได้อยากเข้าไปร่วมสนทนาคด้วย แต่ก็รู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง เธอก็หันหลังจ้องเครื่องดื่มที่มีฟองพุดในแก้ว ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้สติ

วันพรุ่งนี้ยังต้องทำงาน บวกกับที่เวินอู่ฝานยุ่งมาตลอดทั้งวัน ตอนนี้เธอจึงง่วงจนจะไม่ไหวแล้ว เธออยู่ในผับอีกไม่นาน พอตี๋มเครื่องดื่มในแก้วหมดก็หาข้ออ้างขอตัวกลับบ้าน

มู่เฉิงอวีนก็ตามออกมาด้วย "ผมก็ต้องกลับแล้วครับ"

คนอื่น ๆ กำลังเล่นกันอย่างสนุกสนาน ครั้นเครื่องจึงไม่มีใครรังตัวพวกเขาไว้ เพียงแต่บอกว่าให้พวกเขา กลับกันดี ๆ

ทั้งสองคนเดินออกไปด้านนอก

ขณะที่เวินอู่ฝานเดินผ่านเคาน์เตอร์บาร์ก็หันไปกวาดตามองตรงนั้น โดยไม่รู้ตัว แต่เพียงเดี๋ยวเดียวก็ถอนสายตากลับ

พอออกมาจากพับเวินอีฝานจะเดินไปทางสถานีรถไฟใต้ดิน ทว่าก็นึกถึง
มู่เจิงอวีนที่อยู่ข้างๆ เลยเอ่ยถามเขา

"นายจะกลับมหาลัยไฉ่มั๊ย"

มู่เจิงอวีนคอไม่แข็งเท่าไ้ไหร่ เวลานี้สายตาเขาเริ่มพร่ามัวขึ้นมาบ้าง
คล้ายจะเมา

"อ้อ ไช่ครับ"

"งั้นพวกเราไปสถานีรถไฟใต้ดินด้วยกันเถอะ"

"ครับ"

เดินไปเพียงไม่กี่ก้าวมู่เจิงอวีนก็มีที่ท่าว่าจะเดินไม่ไหว ท่าทางกำลังจะ
ล้มลง เวินอีฝานคว้าแขนเขาไว้ได้ทันและพยุงเขาไว้

"นายเป็นอะไรหรือเปล่า"

มู่เจิงอวีนพิมพ์ "ผมเย็นไม่ค่อยไหวอะครับ"

เวินอีฝานลังเลเล็กน้อย ขณะกำลังครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรดี จู่ๆ ก็มี
คนเดินมาทางด้านหลัง ชายหนุ่มคนนั้นดึงหมวกที่ติดกับเสื้อกันหนาวของ
มู่เจิงอวีนแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"เย็นไม่ไหวใช่ปะ"

เมื่อได้ยินน้ำเสียงนี้เวินอีฝานก็มองไป

สายตาปะทะเข้ากับใบหน้าด้านข้างของซังเหยียน

วันนี้ซังเหยียนแต่งกายด้วยเสื้อสูทสีดำซึ่งดูต่างไปจากปกติ ตอนเช้า
ผูกเนกไทไว้อย่างหลวมๆ เสื้อสูทที่ไม่ได้กลัดกระดุม เผยให้เห็นเสื้อเชิ้ตสีขาว
ด้านใน การแต่งกายที่เครื่องขริมแบบนี้ไม่ได้ทำให้เขาดูมีระเบียบขึ้นสักกี่มากน้อย
ความมอดดึก็ไม่ได้ลดลงเลยแม้เพียงครึ่งส่วน แต่กลับจะมีมากขึ้นด้วยซ้ำ

พูดจบซังเหยียนก็ซ่อนตาขึ้นจ้องไปที่มือของเวินอีฝานซึ่งวางอยู่บนไหล่
ของมู่เจิงอวีน จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นจ้องตาเธอ

เวินอีฝานกำลังจะพูด แต่ซังเหยียนกลับเอ่ยปากก่อน

"ปล่อย"

"..." เธอรีบปล่อยมือทันที

แล้วซังเหยียนก็ลากมู่เฉิงอวี่นให้เดินไปข้างหน้าอย่างไม่เกรงใจ เหมือนกับว่าเขากำลังทำในสิ่งที่ถูกต้อง ทั้งสองคนมีรูปร่างสูงและเดินเร็ว พวกเขาค่อยๆ ออกจากจากเวินอี่ฝานที่อยู่ด้านหลัง

ผ่านไปครู่ใหญ่ มู่เฉิงอวี่นก็สลัดหลุดจากมืออีกฝ่าย เพียงครู่เดียว หน้าตาเขาก็ดูสดชื่นขึ้นไม่เหมือนเมื่อครู่นี้

"รุ่นพี่ซัง?"

ซังเหยียนเก็บมือ มองตรวจสอบอีกฝ่ายไปทั้งตัว "นายเป็นใครนะ"

"ผมก็เป็นนักศึกษาที่หนานอู่เหมือนกันครับ" มู่เฉิงอวี่นเอ่ยยิ้มๆ "ผมเคยเจอพี่"

"อ้อ" ซังเหยียนยกมุมปาก "สร้างมาแล้ว?"

สีหน้ามู่เฉิงอวี่นไม่ได้แสดงถึงการกินปูร้อนท้องแต่อย่างใด แล้วเขาก็ นวดขมับ ดูท่าจะยังไม่สร้างมาเสียทีเดียว

"อะไรนะครับ"

ซังเหยียนเหลือบมองอีกฝ่าย ลู่ๆ ก็หัวเราะ "เฮ้ อย่ามาทำเป็นเสแสร้งเลย"

มู่เฉิงอวี่นชะงักไปทันที

"ไม่มีลูกไม่อื่นแล้ว? ลูกไม่ตื้นๆ ของนายเนี่ยนะ" คล้ายว่าซังเหยียนไม่เห็นอีกฝ่ายอยู่ในสายตาเลยสักนิด เขาเอียงคอด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย "แปดร้อยปีก่อนฉันก็เคยใช้ลูกไม้นี้"

"..."

ซังเหยียนเอ่ยยิ้มๆ "ถ้ามันใช้ได้ผลจริง ยังต้องตกมาถึงนายด้วยเหอ"

บทที่ 35

ยื่นไม้เท้า

พอได้ฟังมู่เฉิงอวี่นก็แสดงสีหน้าแปลกไปเล็กน้อยแล้วเหลียวมองไปทาง
เวินอีฝานที่อยู่ด้านหลังแวบหนึ่ง เขาเลิกคิ้วขึ้นพลงถาม

"รุ่นพี่รู้จักพี่อีฝานหรือครับ"

ซังเหยียนจ๋องมาด้วยสายตาไร้อารมณ์และเย็นชา

"แต่ว่าถึงจะรู้จักหรือไม่รู้จักก็ไม่เป็นไรครับ" มู่เฉิงอวี่นหันตาอ่อนเยาว์
ตอนนี้เขาเหมือนลูกวัวเพิ่งเกิดที่แม่กลัวเสียเอาซะเลย พุดออกมาอย่างมั่นใจ
มากกว่าตัวเองต้องชนะแน่ แม้เขาจะยังคงยืนโง่งนง แต่หน้าเสียงกลับชัดเจน
"พี่อาจจะมีการสะกดมากกว่าผม แต่เรื่องแบบนี้ ผมคิดว่าต้องมองที่คน
เป็นหลัก ไม่ใช่ลูกไม้ครับ"

"มองที่คน?" ซังเหยียนพุดอย่างแข็งๆ "งั้นตอนนี้ชายก็กลับบ้านไป
อาบน้ำนอนซะ"

"..."

ซังเหยียนคร้านจะพุดไร้สาระกับอีกฝ่ายเลยหันไปเรียก "เวินอีฝาน"

เป็นจังหวะเดียวกับที่หญิงสาวเดินตามมาทัน "มีอะไรหรือ"

เธอไม่รู้ว่าเมื่อครู่พวกเขาคุยอะไรกัน

เวินอีฝานนึกย้อนไปถึงเรื่องที่มู่เฉิงอวี่นเล่าเมื่อครู่นี้ตอนอยู่ในผ้า เธอ

เดาว่าทั้งสองคนน่าจะรู้จักกัน ดูจากที่ซังเหยียนลากมู่เฉิงอวี่นไปราวกับกระสอบ แต่ตัวมู่เฉิงอวี่นก็ได้แสดงท่าที่ไม่พอใจอะไร...

พวกเขาคงคุ้นเคยกันดี

คราวนี้เวินอี่ฝานกลับรู้สึกเหมือนว่าตัวเองเข้าไปรบกวนพวกเขาที่กำลังรื้อฟื้นความหลัง

ซังเหยียนจ้องหน้าเธอพลาถาม "เธอกินเหล้าหรือเปล่า"

เวินอี่ฝานพยักหน้า ตอบไปตามจริง "นิดหน่อย"

"ยื่นไหหม้อย"

เธอไม่รู้ว่าเขาถามแบบนี้ทำไม แต่ก็ตอบไปอย่างจริงจัง "ยื่นไห"

"ยื่นช่วยฉันหน่อย" ซังเหยียนหยิบกุญแจออกมาจากกระเป๋าแกงแล้ว

โยนมาให้เธอ "ไปข้างหน้า ช่วยเปิดประตูก่อน"

เวินอี่ฝานรับไว้ทันที

ซังเหยียนยังไม่ทันได้พูดอะไรก็ตึงหมวกของมู่เฉิงอวี่นอีกครั้ง เอ่ยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"รุ่นน้องของฉันคนนี้ดื่มหนักไปหน่อยจนเมาและไม่เป็นท่า แค่เดินยังเดินไม่ไหวเลย"

เวินอี่ฝานมองไปทางมู่เฉิงอวี่น เอ่ยอย่างลึกลับ "ต้องให้ฉันช่วยมัย"

"ไม่ต้อง" ซังเหยียนลากเด็กหนุ่มเดินไปข้างหน้า มือเขานักอยู่เหมือนกัน มู่เฉิงอวี่นถูกรัดคอจนหน้าแดงก่ำ "เธอทำอะไรก็งะงะซุ่มซุ่ม จะไปดูแลรุ่นน้องของฉันที่แขนขาเล็กอย่างนี้ได้ยังไง"

"..."

พอเวินอี่ฝานเห็นท่าทางของเขาก็เงิบไปครู่หนึ่ง "จ้ะนายจอตลอดไว้ที่ไหนล่ะ"

ซังเหยียนเซิดคางไป "อยู่ทางโน้น"

มู่เฉิงอวี่นถูกคอเสื้อรัดจนทรมาณอยู่บ้าง แต่ในเมื่อแสดงละครมาตั้งครึ่งเรื่องแล้ว เขาก็ไม่อาจหยุดลงตอนนี้ได้ เขามองไปทางเวินอี่ฝาน

ที่อยู่ห่างออกไปตั้งหลายเมตร ขณะเดียวกันก็โดนซึ่งเหยียนวิจารณ์ถากถางอย่างแปลกๆ ว่าเขาทั้งผิวขาวเนียนทั้งบอบบาง จึงเริ่มนึกเสียใจที่แสร้งทำเป็นเมาในคืนนี้

พอเดินมาถึงลานจอดรถในอุโมงค์ เวนอี่ฝานก็รีบเดินไปเปิดประตูหลังซึ่งเหยียนตามมาอยู่ด้านหลังเธอแล้วยึดตัวมู่เฉิงอวี่นเข้าไปในรถทันที ท่าทางฉับไวและเฉียบขาด

พอเห็นแบบนี้แล้วเวนอี่ฝานก็คืนกุญแจให้เขา เธอยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่รู้ว่าซึ่งเหยียนอยากให้อะไรไปด้วยหรือเปล่า ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ก็คิดว่าอย่าทำให้ตัวเองขายหน้าจะดีกว่า

ในทางตรงกันข้าม มู่เฉิงอวี่นกลับเอ่ยปากก่อน "พี่อี่ฝาน ทำไมพี่ไม่ขึ้นรถล่ะครับ"

เวนอี่ฝานมองซึ่งเหยียนอย่างลึกลับ

ในเวลานี้ซึ่งเหยียนยืนอยู่ด้านข้างเบาะหลัง หลุบตาลงมองเธอ นัยน์ตาเขาดำลึบเหมือนน้ำหมึก ชายหนุ่มเล็กตัวเล็กน้อยเหมือนกำลังยั่ว จากนั้นก็ปิดประตูหลังโดยไม่พูดอะไรสักคำ

"..."

เห็นชัดว่าเขาแสดงท่าที่ปฏิเสธ

เวนอี่ฝานเหลือบมองเวลาแวนหนึ่ง ก็พบว่ายังไม่ถึงสี่ทุ่ม

เวลานี้ยังไม่ตีึกมาก เธอเองก็ไม่ค่อยแคร์เท่าไร ขณะกำลังจะกล่าวลาแล้วจากไป ซึ่งเหยียนก็เดินไปทางตำแหน่งคนขับแล้วโพล่งออกมา

"นั่งข้างคนขับ"

เวนอี่ฝานนึกไม่ถึงว่าเขาจะเอ่ยออกมา เธอจึงคิดตามไม่ทันอยู่บ้าง "นายพูดกับฉันเหรอ"

ซึ่งเหยียนที่กำลังเปิดประตูรถชะงักไปเล็กน้อย "ไม่งั้นจะให้ฉันพูดกับใคร"

"อ้อ ก็ได้"

"คนเมมาจะรู้สึกไม่สบายตัว ให้เขานอนที่เบาะหลังนั่นแหละ" ชายหนุ่ม

พูดอย่างเอื่อยเอื่อย "เธอจะไปยุ่งอะไรด้วยล่ะ"

"..."

เวินอี่ฝานมองผ่านทางหน้าต่างรถ ลังเกตเห็นมู่เฉิงอวี่นหน้าซีตเล็กน้อย พลันรู้สึกขึ้นมาอย่างประหลาดว่าวันนี้ซึ่งเหยียนไถ่ร่ตรงได้รอบคอบเป็นพิเศษ

"จริงด้วย" พูตจบเธอก็เอ่อกับมู่เฉิงอวี่น "งั้นนายก็พักผ่อนที่เบาะหลังแล้วกันนะ วันหลังอย่ากินเหล้าเยอะอย่างนี้ล่ะ"

มู่เฉิงอวี่นถึงกับพูตไม่ออก "..."

พอขึ้นรถซึ่งเหยียนก็ถามขึ้นทันที "เขาพักอยู่ที่ไหน"

เวินอี่ฝานไม่ค่อยแน่ใจว่าเขาพักอยู่ที่ไหนกันแน่ เพียงแต่ตอบไปตามส่วนที่ตัวเองรู้

"เขาเป็นนักศึกษาปีที่ที่หนานอู่ ตอนนี้น่าจะยังพักอยู่ในมหา'ลัย"

ซึ่งเหยียนถาม "วิทยาเขตไหน"

"..." เวินอี่ฝานนึกย้อนไปถึงสถานที่ที่ไปสัมภาษณ์เมื่อครั้งที่แล้ว ก่อนจะเอ่อย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก "น่าจะเป็นวิทยาเขตหลักนะ"

"ใช่ครับ" มู่เฉิงอวี่นที่อยู่ด้านหลังพูตเสริมไปอย่างส่งๆ

หลังจากนั้นภายในรถก็ไม่มีใครพูตจา เจียบจนดูแปลกอยู่บ้าง

เวินอี่ฝานไม่ได้รู้สึกว่บรรยากาศโดยรอบมีอะไรผิดแปลกไป เพียงแต่มารู้สึกเอากายหลังถึงฤทธิ์แอลกอฮอล์ เวลานี้เธอรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน ในลำคอเหมือนจะมีอะไรขย้อนออกมา รู้สึกไม่สบายตัวอย่างมาก บวกกับภายในรถก็ปิดมิดชิด กลิ่นเหล้าคละคลุ้ง เมื่อเธอได้กลิ่นนี้แล้วจึงรู้สึกคลื่นเหียน ทำให้ยิ่งอยากจะอาเจียน

เธोजึงอดพูตขึ้นมาไม่ได้ว่า "ขอฉันเปิดหน้าต่างหน่อยได้มั้ย"

ซึ่งเหยียนเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง เขาไม่ได้พูตอะไรสักคำ เพียงเคลื่อนมือไปทางซ้าย กดปุ่มบังคับหน้าต่างรถที่อยู่ด้านข้าง

ครู่ต่อมาหน้าต่างฝั่งเวินอี่ฝานก็ลดระดับลง

สายลมเย็นโชยเข้ามาจากภายนอก แผลงไปด้วยกลิ่นหอมจากดอกไม้ที่ไม่รู้จักชื่อ

ในช่วงพริบตานั้นวินอี่ฝานก็รู้สึกสบายขึ้นไม่น้อย เธอเอ่ยขอบคุณและนั่งฟังประตูรถ นึกเสียใจอยู่นิดหน่อยที่ตีมเหล่าไปตอนท้องว่าง คิดว่าพอกลับถึงบ้านจะต้มน้ำแกงมาซดจะได้รู้สึกดีขึ้น

สายลมโชยพัดไป หญิงสาวก็เริ่มใจลอย

เธอนึกถึงงานปาร์ตี้เมื่อครูที่มู่เฉิงอวี่นแล้วว่าซังเหยียนกรอกเหล่าไปสิบกว่าชวดอย่างหน้าตาเฉยตอนไปฉลองกับเพื่อนๆ เธอไม่รู้จะทำไมเขาถึงต้องตีมเหล่า ทว่าก็ด้วยเหตุนี้ทำให้เธอนึกย้อนไปถึงตอนอยู่ชั้น ม.ปลาย ท่าทางของเขาที่ 'ตีมเหล่า' ต่อหน้าเธอเป็นครั้งแรก

เธอจำได้ว่าวันนั้นเหมือนจะเป็นวันเกิดของซูเฮ้ออัน ด้วยเหตุนี้ซูเฮ้ออันเลยชวนเพื่อนมากมายในห้องรวมถึงวินอี่ฝานไปงานวันเกิดเขา

วินอี่ฝานไม่ค่อยได้เข้าร่วมกิจกรรมรวมตัวกับเพื่อนๆ และการเฉลิมฉลองสักเท่าไร ครั้งนี้เป็นเพราะซูเฮ้ออันชวนเธอหลายครั้ง เธอจึงรู้สึกไม่สบายใจถ้าจะปฏิเสธ

พวกเขานัดกันที่ร้าน KTV บนถนนซิ่งอัน

ซูเฮ้ออันบอกเบอร์ห้องวีไอพีกับเธอไว้ก่อนหน้าแล้ว พอผลักประตูเข้าไป วินอี่ฝานก็เห็นซังเหยียนนั่งอยู่มุมห้อง เขาสวมเสื้อยืดสีดำ นั่งเอนหลัง ฟังหนักโซฟา ในมือถือกระป๋องเครื่องดื่มอยู่

พอเห็นเธอ ซังเหยียนก็หันหน้ามามีมมุมปากน้อยๆ

ยังไม่ทันได้คุยกัน วินอี่ฝานก็ถูกนักเรียนหญิงจากอีกฝั่งดึงตัวไปร่วมสนทนากับพวกเธอ

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้นทั้งสองคนก็ยังไม่ได้คุยกันอยู่ดี

วินอี่ฝานคิดว่าจะอยู่ไม่นาน พอใกล้เวลาสามทุ่มเธอก็ลุกขึ้นไปกล่าวลา ซูเฮ้ออันแล้วถือโอกาสอวยพรวันเกิด เธอไม่ได้รับกวนความสนุกสนานของเพื่อนคนอื่นๆ และออกจากห้องวีไอพีมาอย่างเสียบๆ โดยเดินออกทางประตูเล็ก

ด้านหลังร้าน KTV

เธอเดินลงบันไดไป ชั้นล่างคือห้างสรรพสินค้าขนาดเล็ก ด้านข้างมีร้านรวงอยู่แถวหนึ่ง แล้วยังมีร้านแมคโดนัลด์ด้วย

เวินอี่ฝานคลาลงไปในกระบะเป่า กำลังคิดว่าจะเข้าไปซื้อไอศกรีมแมคเฟลอร์รี่ตีใหม่ ลูๆ เธอก็เห็นเงาดำตะคุ่มสูงใหญ่มาบังเธอจนมิดจึงเงยหน้าขึ้นทันควันชั่วพริบตาเดียวก็ปะทะกับสายตาเอ่อระเหยของซังเหยียน

เธอชะงักไปทันที 'นายก็จะกลับแล้วหรือ'

ซังเหยียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน 'อืม'

บ้านของทั้งสองคนอยู่กันคนละทิศทาง เวินอี่ฝานพยักหน้าแล้วบอก 'งั้นไว้เจอกันวันจันทร์นะ ระหว่างทางก็ระวังตัวด้วยล่ะ'

พูดจบเธอก็เดินไปทางร้านแมคโดนัลด์ แต่เพิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว ซังเหยียนที่อยู่ข้างๆ ก็ไซเซเล็กน้อย ลูๆ เขาก็คว้าแขนเธอไว้คล้ายพยายามหาที่เกาะให้ตัวเองยืนอย่างมั่นคง

เวินอี่ฝานหันหน้ามา 'มีอะไรหรือ'

ซังเหยียนยังไม่ยอมปล่อยมือ พูดออกมาช้าๆ 'หน้ามีตนะ'

พอได้ยินที่เขาพูด เวินอี่ฝานก็มองหน้าเขา เธอไม่ได้รู้สึกว่าเป็นอีกฝ่ายมีอะไรต่างไปจากปกติเลยสักนิด ดวงตาดำขลับนั้นกลับเป็นประกาย คล้ายว่าแต่ตั้งแต่มีแสงไฟสว่าง เธอยังคงคิดตามไม่ทันว่าเขาเป็นอะไรกันแน่เลยเอ่ยถาม

'นายเป็นอะไรหรือ'

'ฉันยืนไม่ไหวนะ' ซังเหยียนมองเธอ ออกเสียงให้ชัดขึ้นหน่อย 'ต้องมีคนคอยพยุง'

'...'

เวินอี่ฝานเดินเข้าไปใกล้เขาอีกนิดอย่างลั้งเล จึงได้กลิ่นเหล้าจางๆ จากร่างอีกฝ่าย

'นายกินเหล้าหรือ'

ซึ่งเหยียนตอบ 'อืม'

เวินอี่ฝานรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่สมควรทำเลย 'นายเป็นแค่นักเรียนชั้น ม.ปลาย นะ มากินเหล้าอะไรกันเนี่ย'

'ฉันหิบดีดนะ ก็กระป๋องสีแดงเหมือนกันหมด' ซึ่งเหยียนเอ่ย 'นี่กว่าเป็นโค้ก'

'อ้อ' เวินอี่ฝานไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรดี เธอครุ่นคิดไปมา จากนั้นก็เอ่ยขึ้น 'งั้นฉันโทรหาซูเฮ้ออันให้แล้วกัน ให้เขามารับนายไป หรือนายจะโทรหาพ่อแม่ นาย?...'

ซึ่งเหยียนขัดจังหวะขึ้นทันที 'ฉันไม่ชอบรบกวนคนอื่นนะ'

ไม่ชอบรบกวนคนอื่น

งั้นก็น่าจะรวมฉันเข้าไปด้วยหรือเปล่า

'งั้นนาย...' เวินอี่ฝานครุ่นคิดชั่วครู่ แล้วชี้ไปที่บันไดด้านข้าง 'ก็นั่งก่อนแล้วกันจะได้รู้สึกดีขึ้น'

'...'

เธอพูดต่อจนจบอย่างเนิบช้า 'ฉันกลับก่อนนะ'

'ไม่รู้ว่าจะซึ่งเหยียนโมโหหรือนึกขำ เขาจ้องเธอนิ่ง คล้ายจะรู้สึกห่อเหี่ยวอยู่บ้าง พอผ่านไปครู่ใหญ่จึงโบกมือให้เธอ

'โอเค เธอกลับไปเถอะ'

พอเวินอี่ฝานได้ยินแบบนี้ก็ก้าวเท้าเดินไปทางร้านแมคโดนัลด์อีกครั้ง แต่เพียงครู่เดียวเธอก็หันหน้ามา เห็นซึ่งเหยียนนั่งอยู่บนบันไดตรงนั้น ท่าทางผ่อนคลาย ผมดกดำปรกลงมาตรงหน้าผาก ในเวลานี้เขากำลังก้มหน้าอยู่จึงเห็นหน้าตาไม่ชัดเจน

เขาทำตัวเหมือนคนนำส่งสารที่ไม่มีบ้านจะกลับ

เวินอี่ฝานถอนสายตากลับโดยพลันแล้วเดินต่อไปข้างหน้า

ผ่านไปเพียงชั่วครู่เธอก็ชะงักฝีเท้า ตอนใจออกมาแล้วเดินกลับไปหาเขา

'ซึ่งเหยียน'

ซังเหยียนไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา ร้องอ้าไปเสียงหนึ่งอย่างใจลอย ถือว่าเป็นการตอบรับ

เวินอีฝานไม่เคยพบเจอเหตุการณ์แบบนี้ก็เลยไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไร เธอยังดูแลตัวเองไม่ได้เลย ยิ่งไม่ต้องพูดว่าจะให้เธอไปดูแลคนอื่น จึงเอ่ยออกมาได้เพียง

'นายเดินไหวมั๊ย ฉันจะไปส่งนายที่ป้ายรถเมล์'

ซังเหยียนตาต่อมตาซังเหยียนก็เงยหน้าขึ้น หลังจากชะงักไปไม่กี่วินาที ก็ยื่นมือไปให้เด็กสาว

'ฉันยืนไหวอะ'

เวินอีฝานเลียริมฝีปาก จับข้อมือเขาไว้ แล้วพยายามออกแรงดึงเขาขึ้นมา

ตัวเขาไม่ขยับเลยสักนิด

เธอก็ออกแรงอีก

ยังคงไม่ขยับแม้แต่นิดเดียว

เวินอีฝานนึกกลัวมึนใจอยู่บ้างพลางย่อตัวลง 'ฉันจะขึ้นไปเรียกซู่เฮ้ออันแล้วกัน'

ซังเหยียนมองเธอด้วยสีหน้าสงบนิ่งแล้วเอ่ยปฏิเสธไป 'เธอก็ออกแรงอีกหน่อยไม่ได้หรือไง'

'ฉันดึงนายไม่ไหว ก็นายตัวหนักอะ' พุดไปก็ออกแรงดึงเขาอีกที 'นายดู...'

เธอยังพุดไม่ทันจบ คราวนี้อีกฝ่ายก็ลุกขึ้นยืนอย่างสบายๆ

เวินอีฝานอึ้งไปโดยพลัน

ซังเหยียนยังยืนอยู่ที่เดิมแล้วออกคำสั่ง 'ไป ไปป้ายรถเมล์กัน'

'...'

เวินอีฝานรู้สึกแปลกใจอยู่นิดหน่อย แต่ก็อธิบายไม่ถูก ทำได้เพียงพุดอย่างแหงๆ 'จะให้ฉันพุงยังไง'

ซังเหยียนครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง 'ขอฉันเกาะไหล่ข้างหนึ่งแล้วกัน'

เวินอี่ฝานแอบไม่ยอมให้เขามาเกาะไหล่ตัวเองเลย นึกไปถึงตอนที่ตั้งเขา
อยู่นานเมื่อครูนี เธอกลัวอยู่อย่างเดียวว่าเขาจะเหน้าหนักทั้งหมดลงมาบนตัวเธอ
ทำให้เธอล้มคะมำไปด้วย

'ฉันพยุงแค่แขนนายไม่ได้หรอก'

ซังเหยียนยิ้มๆ 'งั้นเธอพยุงทั้งสองแขนได้เหรอ'

เวินอี่ฝานยังไม่เข้าใจ 'พยุงสองแขน? พยุงยังโงะงะ'

เธอจินตนาการไปถึงท่วงทำนองนั้น รู้สึกว่าก็ไม่ต่างอะไรกับการสวมกอด

'ถ้าเธอพยุงแขนฉันแค่ข้างเดียว' ซังเหยียนยกมุมปาก 'แต่อีกข้าง
ฉันยืนไม่ไหวอะ'

'...'

เวินอี่ฝานใคร่ครวญสักพักใหญ่จึงค่อยจำใจตอบรับไป คิดว่าระยะทาง
ก็ไม่ได้ไกลมาก แค้กัดฟันก็ผ่านไปแล้ว ถ้าจะให้ทั้งคนเมออย่างเขาไว้ที่นี้ก็ดูจะ
ไม่ค่อยดีนัก

เธोजึงเขยิบเข้าไป 'งั้นนายเกาะนะ'

ตอนที่ซังเหยียนพูด ก็พูดเสียดิบตีตุมีเหตุมีผล หน้าด้านเสียเหลือเกิน
แต่พอลงมือทำจริงเขาก็กลับมีท่าที่เก๋ๆ กังๆ ยกแขนไม่ขึ้นอยู่ตั้งนาน

ท้ายที่สุดเวินอี่ฝานก็รอจนอ่อนใจ เลยยกแขนขวาเขาขึ้นมาวางบนไหล่
ของตัวเอง

ไม่รู้ว่เธอรู้สึกไปเองหรือเปล่า ร่างของซังเหยียนดูเหมือนจะแข็งที่ออกไป
เล็กน้อย จากนั้นเธอก็ไม่ได้รู้สึกเหมือนมีก้อนหินยักษ์มาทับร่างเหมือนที่
จินตนาการไว้

เธอเหลือบมองหน้าเขาหลายแวบอย่างไม่รู้ตัว

พอเดินไปได้ระยะหนึ่ง จู่ๆ เวินอี่ฝานก็สัมผัสได้ว่าเด็กหนุ่มตัวสั้น
เล็กน้อย คล้ายว่ากลับขาไว้ไม่อยู่จึงหัวเราะออกมาเบาๆ เธอเงยหน้าขึ้น
สายตาจับจ้องไปที่ลักยิ้มข้างริมฝีปากเขา แล้วก็มองขึ้นไปสบตา

ซังเหยียนหัวเราะอยู่คนเดียว เจื่อไปด้วยลมหายใจอ่อนๆ คล้ายจะ
เป่ารดลงไปที่คอเธอ

ท่าทางเขาเหมือนกำลังเมาอ้อแอ้ เวินอีฝานเอ่ยอย่างงุนงง 'นายหัวเราะ
อะไรนะ'

อีกฝ่ายยังคงหัวเราะไม่หยุด 'ไม่มีอะไร'

'...' แววตาเธอแสดงถึงความประหลาดใจ แต่ก็พุงเขาเดินขึ้นหน้าต่อ
พอใกล้จะถึงป้ายรถเมล์ จู่ๆ ซังเหยียนก็เรียกเธอ 'เวินซวงเจี๋ยง'

'หืม?'

'ฉันมีอะไรจะบอกเธอ'

'อะไรเหรอ'

'พอดีเมื่อที่ฉันจำผิด' ซังเหยียนยิ้มมุมปาก ลากเสียงคำสุดท้ายแล้ว
กลับไปวางท่ากวนโอ้ยเหมือนเดิม 'ที่ฉันกินไป...มันเป็นโค้กอะ'

ผลอวบเดียวก็ซบมาถึงหน้าประตูมหาวิทยาลัยหนานอู่แล้ว

อาจเป็นเพราะได้พักผ่อนบนรถสักครู่ มู๋เจิงอวี่จึงดูมีชีวิตชีวาชั้นไม่น้อย
เขาลงจากรถพลงยกยืม ไม่ได้ขอร้องให้ซังเหยียนเข้าไปส่งด้านใน เพียงแต่
กล่าวขอบคุณพวกเขา

เวินอีฝานโบกมือให้เขา จากนั้นก็เหลือบมองประตูมหาวิทยาลัย
เสียหลายแวบ

เมื่อเธอหันหน้ามาก็คะทะเข้ากับสายตาของซังเหยียนพอดี เธอจึง
ถอนสายตากลับทันใด

จากนั้นก็เสียบงันกันมาตลอดทาง

จนกระทั่งซังเหยียนเอ่ยถามขึ้นว่า "คนนี้เป็นเพื่อนร่วมงานเธอ?"

"เป็นเด็กฝึกงานที่เพิ่งมาใหม่ล่ะ" เวินอีฝานตอบ "เหมือนเขาจะเป็น
รุ่นน้องที่นายรู้จัก?"

ซังเหยียนเอ่ยเสียงเรียบ "งั้นเหรอ"

เมื่อขับเข้ามาในลานจอดรถของเขตชุมชน พอเท้าแตะพื้นเธอก็ตระหนัก
ได้ว่าเหล่าที่ตัวเองตีมันไปนั้นแรงอยู่ไม่น้อย เวลานี้เธอรู้สึกเหมือนตัวลอย เหมือน
โลกกำลังเอนไปมา

ซังเหยียนหลงจากรถซักว่าเธอไม่ก็วินาที กำลังจะหยิบกุญแจมาล็อก
ประตูรถ ก็สังเกตเห็นท่าทีของหญิงสาวเลยถามขึ้นทันที

"เป็นอะไร"

เมื่อเวินอี่ฝานได้ยินเสียงเขา จู่ๆ เธอก็นึกถึงภาพที่มู่เฉิงอวี่นถูกรัดคอ
จนหน้าแดงกำขึ้นมา เลยเอื้อมมือไปกดหมวกที่ติดกับเสื้อกันหนาวของตัวเองไว้
ทันที

"ฉันไม่เป็นไร..."

"..."

ซังเหยียนรู้สึกว่าท่าทีของเธอดูแปลกๆ แต่พอดูจากสีหน้าแล้วก็ไม่มีอะไร
ผิดปกติ เขาจ้องหน้าเธอไม่ก็วินาทีก็ถอนสายตากลับแล้วเดินไปทางลิฟต์

เวินอี่ฝานเดินตามมาด้านหลังอย่างเชื่องช้า

เขาเข้าไปรอในลิฟต์สักครู่แล้วหญิงสาวถึงเดินตามเข้ามา พอเธอ
เดินเข้าไปด้านในก็ยืนฟังผนังลิฟต์ทันที

หลังจากนั้นลิฟต์ก็เคลื่อนขึ้นไปจนถึงชั้นสิบหก เวินอี่ฝานเห็นประตูลิฟต์
เปิดออก เธอกำลังจะก้าวเท้าเดินออกไป แต่เป็นเพราะยืนนานเกินไปจึงรู้สึก
ขาอ่อนแรง ปลายเท้ากลับไม่มีแรงขึ้นมาเสียดื้อๆ

ขณะเดียวกันซังเหยียนก็หันมาคล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่างกับเธอ
แต่ยังไม่ทันได้พูดร่างของเวินอี่ฝานก็เซมาด้านหน้า เธอรู้สึกควบคุมอะไรไม่ได้
แล้วพลันคว้าแขนชายหนุ่มไว้ อีกมือหนึ่งก็คว้าไหล่เขา

ใบหน้าเวินอี่ฝานกระแทกเข้ากับแผ่นอกของชายหนุ่ม

ชั่วพริบตาที่กลิ่นหอมไม้จันทน์จากร่างเขาก็ปกคลุมใบหน้าของเธอ
ไว้หมด

ซังเหยียนก็ค้อมตัวตามลงไป

เธอเงยหน้าขึ้นมำทันที ปลายจมูกจึงแตะเข้ากับคางของเขา เธอ
ผงะถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

ตอนนี้ประตูลิฟต์กำลังจะปิดลง

ภาพเบื้องหน้าราวกับหยุดชะงัก

คนที่ได้สติก่อนคือซังเหยียน

ชายหนุ่มยืนตัวตรงพลางจัดเนกไทที่เธอดึงจนเบี้ยวแล้วกดปุ่มเปิด
ประตูลิฟต์อย่างไม่รีบร้อน เขาเอียงคอมองเธออย่างมีความนัยแอบแฝง

"ครั้งนี้เป็นเพราะอะไรอีกล่ะ"

เวินอี่ฝานอธิบาย "โทษที ฉันยืนไม่ค่อยไหวนะ"

"เมื่อไหร่ที่ฉันเพิ่งถามเธอเองนะ" ซังเหยียนเอ่ยพลางครุ่นคิด "เธอบอกว่า
ยืนไหวไม่ใช่หรือ"

"..."

เจียบไปสามวินาที

ดูจากความเจียบงันภายในลิฟต์ เหมือนซังเหยียนจะได้ข้อสรุปจาก
เหตุการณ์นี้ จู่ๆ เขาก็เรียกเธอ

"เวินอี่ฝาน"

เวินอี่ฝานเงยหน้าขึ้นเข้าไปหนึ่งจังหวะ "หา?"

ซังเหยียนมองสำรวจตรวจสอบร่างเธอแล้วเลิกคิ้ว "เธอคิดจะจับฉัน?"

"..." สมอของเธอบล่ไป ยังคิดตามไม่ทันในชั่วขณะ "อะไรนะ"

"ถ้าเธอคิดแบบนี้ก็บอกกันมาตรงๆ ไม่แน..." ซังเหยียนค้อมตัวลงมา
เล็กน้อยให้อยู่ในระดับสายตาเธอ เขาลากเสียงคำสุดท้าย ชะงักไปสองวินาที
แล้วก็เอ่ยเสริมอย่างไม่รีบร้อน "ฉันจะได้ลองเอาไปคิดดู"

บทที่ 36

ขอแค่ครั้งนี่ครั้งเดียว

ทั้งสองคนเขยิบเข้าใกล้กันในทันใด
กลิ่นอายของชายหนุ่มที่คุ้นเคยกดทับลงมา ไบหน้าอยู่ห่างกันแค่คืบ
เขามีตาสองชั้นบางๆ หางตาเซิดขึ้น แฝงไปด้วยความเฉียบคมที่มี
มาตั้งแต่เกิด เวลาจ้องใครเหมือนกับกำลังตรวจสอบ ดูแคลน ไร้วัวจิตหัวใจ
และเย็นชา

เวลานี้เขาค้อมตัวลงมาอยู่ในระดับเดียวกับสายตาเธอ ลดความรู้สึก
ห่างเหินออกไปได้บ้าง

เวินอี่ฝานกลับไปยืนพิงผนังลิฟต์แล้วมองไปที่ชายหนุ่มโดยไม่ได้หลบตา
ความคิดของเธอคล้ายจะเหนียวเหนียว เธอจูนงเง็กน้อย รู้สึกเพียงว่าที่เขาพูดมา
ต้องไม่ใช่คำแนะนำที่ดีแน่ จึงตอบกลับไปอย่างมีแบบแผน

"ฉันยังไม่คิดเรื่องนี้ชั่วคราว"

ซึ่งเหยียนยี่นตัวตรง ยังคงยกมูมปากอยู่ ก็ไม่รู้ว่าเขาเชื่อหรือไม่เชื่อ
เวินอี่ฝานครุ่นคิดครู่หนึ่ง เหมือนว่าเธอไม่อาจควบคุมความคิดได้ จึง
พูดเสริมอย่างเป็นทางการ

"เอาไว้วันหลังฉันคิดเรื่องนี้แล้วฉันค่อยบอกนายนะ"

"..."

พูดจบวินอีผ่านก็ไมรอให้เขาตอบสนอง ก้าวเท้าเดินออกไปด้านนอก อย่างมั่นคง เธอรู้สึกว่าคุณเองเดินตรงแล้ว แต่ฝีเท้ากลับหนักอึ้งอย่างเห็นได้ชัด เวลาขาก็ต้องออกแรงมาก และรู้สึกคล้ายว่ากำลังย่ำลงไปบนปุ๋ยฝ้าย

ในที่สุดซังเหยียนก็สังเกตเห็นท่าทางผิดปกติของเธอ "คืนนี้เธอกินไปกี่แก้ว"

วินอีผ่านชะงัก "แก้วเดียว"

"แก้วเดียว? กินอะไรไป"

หญิงสาวส่ายหน้า "ไม่รู้"

ซังเหยียนขมวดคิ้ว น้ำเสียงไม่ค่อยน่าฟังนัก "เธอไม่รู้ แล้วก็กินไปมั่วๆ?"

"เสี่ยวเถียนเป็นคนเอามาให้ฉันนะ"

เธอเหมือนกับหุ่นยนต์ ถามอะไรก็ตอบอย่างนั้น มองดูแล้วก็ไม่ได้ต่างไปจากตอนปกติเท่าไร ถ้าไม่ใช่เพราะประโยคที่เธอเพิ่งพูดออกมาเมื่อครูซังเหยียนคงดูไม่ออกเลยว่าเธอเมา

เขากลัวว่าหญิงสาวจะล้ม จึงเดินขึ้นหน้าแล้วยื่นมือไปพยุงเธอ "ยืนดีๆ"

วินอีผ่านเหลือบเห็นท่าทีของเขา เธอก็ผงะถอยหลังทันที แล้วยกมือไปกดหมวกที่ติดอยู่กับเสื้อกันหนาวอีกครั้ง

"ซังเหยียน"

"...?"

วินอีผ่านจ้องดวงตาคู่นั้นพลางเฝ้าปากจนเป็นเส้นตรง จู่ๆ ก็โพล่งออกมาอย่างจริงใจเหลือเกิน เหมือนจะเขยิบเข้าไปใกล้ชายหนุ่มตรงหน้า

"ฉันรู้สึกว่าคุณนี่ฉันก็ติดกับนายนะ"

ซังเหยียนชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะได้ยินเธอพูดต่อ

"นายว่าอะไรมา ฉันก็ไม่เถียง เชื่อฟังนายทุกอย่าง"

ชายหนุ่มเก็บมือกลับ เอ่ยเสียงเรียบ "เธออยากจะพูดอะไร"

"เพราะฉะนั้นฉันอยากปรึกษากับนายเรื่องหนึ่ง" วินอีผ่านอยากอ้าเจียนอยู่เล็กน้อย พอเดินเข้าไปใกล้ก็ได้กลิ่นอายจากร่างเขา เลยรู้สึกสบายขึ้นมาบ้าง

"นายอย่ารัดคอฉันได้มัย"

ซังเหยียนงุ่นง "..."

"ฉันอยาก..." เธอพูดทีละคำ "หายใจให้สบายๆ หน่อย"

"..."

ในขณะที่เธอพูด ซังเหยียนก็สังเกตเห็นว่าเธอกดหมวกอยู่ตลอดเวลา และด้วยเหตุนี้เขาเลยนึกไปถึงที่ตัวเองทำกับมู่เจิงวีนก่อนหน้านี้ มุมปากเขากระตุกเล็กน้อย รู้สึกพูดไม่ออกอยู่บ้าง ก่อนจะคว้าแขนเธอเอาไว้

เวินอี่ฝานยังไม่ยอมปล่อยมือ ภาษากายของเธอแฝงไปด้วยความระมัดระวัง

"พอได้แล้ว" ซังเหยียนร้องหือ แต่เขาก็กลับแตะตัวเธออย่างเบาเมื่อ

"ฉันจะไม่แตะหมวกเธอ"

"..."

พอเวินอี่ฝานได้ยินแบบนี้สีหน้าเธอก็แสดงอาการเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ก่อนจะค่อยๆ ปล่อยมือออก

ซังเหยียนพยุงเธอเดินไปทางประตูบ้าน เขามองใบหน้าด้านข้างของหญิงสาวแล้วก็หลุบตาลงจ้องที่แขนเธอซึ่งนุ่มนวลเสียจนคล้ายกับไม่มีกระดูก ก่อนจะพูดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน

"เธอไม่โดนทำแบบนี้หรอก"

หลังจากเข้ามาในบ้านเวินอี่ฝานก็เปลี่ยนมาสวมรองเท้าแตะแล้วเดินไปทางห้องของตัวเองทันที แต่เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ถูกซังเหยียนลากกลับมาที่โซฟา

"นั่งลง"

เวินอี่ฝานร้องอึ่มแล้วมองซังเหยียนที่กำลังต้มน้ำ จากนั้นเขาก็ตรงไปยังห้องครัว

เพียงครู่เดียวเขาก็หันหน้ามาเอ่ยเสริมอีกว่า "อย่าแตะก้ามฉัน"

ไม่รู้ว่าเขาจะไปทำอะไร เวินอี่ฝานเพียงแต่พยักหน้า เวลานี้เธอรู้สึก

ปวดท้อง หนึ่งตาจะปิดอยู่แล้ว เธออยากดื่มอะไรร้อนๆ แล้วก็อยากไปนอนเลย

เธอรออยู่สักครู่ พอเหลือบไปเห็นน้ำที่เดือดอยู่ข้างๆ สีหน้าเธอก็คลายลง
อยากจะทำน้ำร้อนใส่แก้วมาดื่มจึงยื่นมือออกไป

ทันใดนั้นเสียงของซังเหยียนก็ดังขึ้น "ทำอะไรนะ"

"..." เวนอี่ฝานหัดมือกลับทันที

เธอเกิดความรู้สึกกินปูนร้อนท้องเหมือนไปเตะของของคนอื่นทุกๆ ที่
ยังไม่ได้รับอนุญาต

ซังเหยียนเดินกลับมา นั่งลงข้างเธอ เขาหยิบกระปุกน้ำผึ้งมาด้วย แล้ว
ตักน้ำผึ้งลงไป ในแก้วไม่กี่ช้อน จากนั้นก็เทน้ำเย็นลงไปนิดหน่อยผสมกับน้ำร้อน

เขายังไม่ได้ถอดชุดสูทออก ทำให้เห็นถึงไหล่กว้างและช่วงขาขาว บุคลิก
ของเขาดูเป็นทางการมากขึ้นหน่อย ลดความไม่จริงจังลงไปหลายส่วน

เวนอี่ฝานสังเกตเห็นเครื่องแต่งกายของเขาอีกครั้ง "วันนี้ทำไมนายแต่งตัว
แบบนี้ล่ะ"

ซังเหยียนไม่ตอบ วางแก้วลงตรงหน้าเธอ "กินไปซะ"

เวนอี่ฝานรับมาแล้วดื่มลงไปหลายอึกอย่างอืดอาด ก่อนจะถามต่อว่า
"นายหางานได้หรือยัง"

อีกฝ่ายก็วางท่าเย็นชาเสียเหลือเกิน ยังคงไม่ตอบเธอ แต่บรรยากาศ
กลับไม่ได้เย็นชาตามไปด้วย เพราะหลังจากที่เวนอี่ฝานเมา เธอก็จะพูด
มากกว่าปกตินิดหน่อย

"นายได้งานตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ"

แม้ว่าส่วนใหญ่จะเป็นคำถาม แต่ดูเหมือนเธอจะไม่แคร์เลยว่าเขาจะตอบ
หรือไม่ กลับเป็นฝ่ายถามขึ้นเองอยู่อย่างนั้น

"งานนี้ยังต้องใส่สูทด้วย?"

ซังเหยียนเผยรอยยิ้มออกมา "เธอนี่คำถามเยอะเหมือนกันนะ"

เวนอี่ฝานกะพริบตาทีหนึ่ง

"แต่ตอนนี้ฉัน..." พอซังเหยียนเห็นเธอดื่มไปเกือบครึ่งแก้วแล้วจึง

ลุกขึ้นยืน "ไม่อยากจะคุยกับคนขี้เหล้าอย่างเธอหรอก"

เวินอี่ฝานรู้สึกเหมือนตัวเองถูกใส่ความ จึงโต้แย้งขึ้นมาทันที "ฉันกินแค่แก้วเดียวเองนะ"

ซังเหยียนไม่สนใจเธอ เขาเดินไปทางห้องครัว

เวินอี่ฝานที่อยู่ด้านหลังก็พูดขึ้นอีกว่า "ตอนวันที่นายรับปริญญา กรอกไปตั้งสิบกว่าขวด นั่นสิถึงจะเรียกว่าขี้เหล้า"

เขาชะงักไปโดยพลันก่อนจะหันหน้ามา "เธอรู้อย่างไร"

หญิงสาวตอบตามตรง "มู่เฉิงอวี้นบอก"

"..."

"ทำไมนายถึงดื่มเยอะขนาดนั้นล่ะ"

เงียบไปพักใหญ่ ซังเหยียนก็ถอนสายตากลับ

"เรื่องมันผ่านไปนานมากแล้ว ฉันลืมไปตั้งนานแล้วล่ะ"

"อ" เวินอี่ฝานต็มน้ำผสมน้ำผึ้งไปครึ่งแก้ว พลันรู้สึกสมองปลอดโปร่งขึ้นมาบ้าง ท้องก็ไม่ได้ปวดขนาดนั้นแล้ว "งั้นวันหลังนายก็ดื่มน้อยๆ หน่อยนะ"

ซังเหยียนไม่ตอบ เขาเดินเข้าไปในห้องครัวทันที

ผ่านไปไม่นานชายหนุ่มก็ยกชามโจ๊กมาวางไว้ตรงหน้าเวินอี่ฝาน แล้วเขาก็กลับไปนอนที่โซฟา เหมือนกับว่าในที่สุดก็จัดการเรื่องราวเสร็จสิ้น ก่อนจะพูดไปตามใจ

"กินเสร็จก็ไปนอนซะ"

"..."

ในเวลานี้เวินอี่ฝานตระหนักได้ถึงโชคที่ที่มีรูมเมต เธอแอบคิดว่าซังเหยียนเป็นคนดีมาก ถ้าวันหลังเขาเกิดป่วยขึ้นมา เธอก็จะดูแลเขาเป็นการตอบแทนแน่นอน

ชายหนุ่มนอนเล่นมือถืออยู่บนโซฟา

เวินอี่ฝานค่อยๆ ทานโจ๊กไป ขณะกำลังจะเอ่ยขอบคุณ มือถือของเขา ก็ตั้งขึ้น

ซึ่งเหยียนรับสายทันที "ว่า?"

เหมือนว่าเขาจะเป็นแบบนี้มาตลอด เวลาคุยโทรศัพท์กับคนที่รู้จักจะไม่ชักทายแม้สักประโยคเดียว คล้ายกับว่าเขาไม่มีความอดทนเอาซะเลย พอเอ่ยปากน้ำเสียงก็เหมือนกับให้อีกฝ่ายรีบๆ ผายลมให้เสร็จ

เวินอี่ฝานเลยต้องกลืนคำขอบคุณลงไปด้วยเหตุนี้

ไม่รู้ว่าทางปลายสายพูดอะไรมา ซึ่งเหยียนจึงถามขึ้นว่า "วันเกิดใครนะ"

"อ้อ เธอก็ไม่ต้องโทรมาเตือนที่เป็นพิเศษขนาดนี้ก็ได้" ซึ่งเหยียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อย ฟังแล้วดูเหมือนเขาจะไม่แคร์เลยสักนิด "ปากบอกตัวนจยาสวี่ด้วยนะว่าอายุอย่างเขาเนี่ย แ่่งงานวันเกิด ทำเหมือนมีอะไรจะประกาศให้โลกรู้อย่างนั้นแหละ"

"..."

"ถ้าอยากจัดงานวันเกิดจริงก็แอบจัดเป็นการส่วนตัวก็สิ้นเรื่องแล้ว" ซึ่งเหยียนชะงักไปไม่กี่วินาทีแล้วหัวเราะพรวดออกมา "พี่แก่ตรงไหน เธอบอกให้เขาที่เกิดปีแปดศุนย์ว่าอย่ามาใช้ลูกไม้न्हลอกเงินพี่ที่เกิดปีเก้าศุนย์เลย"

"พอได้แล้ว รีบไปอ่านหนังสือซะ" ซึ่งเหยียนเอ่ย "เดือนหน้าก็จะสอบเข้ามหา'ลัยแล้ว ทำไม่ต้องมายุ่งกับเรื่องบ้าบอพวกนี้ด้วย วางละ"

พอเขาวางสาย ภายในบ้านก็เงียบลงตามไปด้วย

สมองของเวินอี่ฝานทำงานได้เชิงซ้ามาก เธอนึกขึ้นได้เรื่องหนึ่ง "นายเกิดเดือนมกรา ปีเก้าศุนย์ไม่ใช่หรอ"

ซึ่งเหยียนเหลือบมองเธอ "ทำไม"

"เหมือนว่าวันเกิดนายอยู่หลังวันปีใหม่วันเดียวเอง" เวินอี่ฝานพูด "งั้นก็ห่างจากปีแปดเก้าแค่สองวัน"

ซึ่งเหยียนกำลังเล่นมือถืออยู่ คล้ายไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอพูด เลยเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยจริงจัง

"เธอจำเรื่องของฉันได้แม่นเหมือนกันนี่"

เวินอีฝานซ่งก็ไปครึ่งจ้งหะ ก่อนจะเอ่ยเบาๆ "เพราะวันเกิดนายจำง่ายไง"
 "อ้อ" ดูท่าซ่งเหยียนจะไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร สีน้าดูเหมือนจะอารมณ์ดี
 "อืม ก็จำง่ายจริงๆ แหะ"

พอเวินอีฝานทานโจ๊กเสร็จก็กล่าวขอบคุณซ่งเหยียนแล้วกลับห้องตนเอง
 ไป

ขณะอาบน้ำ ด้วยไอน้ำที่ลอยฟุ้งขึ้นมา ความคิดเธอก็ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น
 เธอนึกย้อนไปถึงเรื่องโจ่งๆ ที่ตัวเองทำและคำพูดโจ่งๆ ที่พูดออกไป แล้วเธอ
 ก็มาหงุดหงิดใจเอาภายหลัง นึกเสียใจอีกครั้งที่ตัวเองตี้มเหล่าไปในคืนนี้

ความเมามายที่ยังหลงเหลืออยู่ทำให้เวินอีฝานง่วงจนจนถึงที่สุด
 พอออกจากห้องน้ำเธอก็นอนคิดว่าหน้าลงบนเตียง นิ่งตาหนักอึ้งจน
 แสบจะลืมไม่ขึ้น ไม่มีกำลังที่จะไปนึกถึงเรื่องราวในคืนนี้อีก ขณะสละลิ้มสละลิ้อ
 เธอก็นึกถึงตอนที่ซ่งเหยียนยัดน้ำผสมน้ำผึ้งใส่มือเธอ

อบอุ่นจนถึงที่สุด
 ความอุ่นนั้นคล้ายว่าจะแผ่ซ่านจากปลายนิ้วไปทั่วร่าง
 ก่อนที่สติของเธอจะหลุดลอยไปก็มีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาอย่างควบคุม
 ไม่อยู่

เธอหวังว่าซ่งเหยียนจะอยู่ที่นี้นานขึ้นอีกหน่อย

อาจเป็นเพราะคำพูดของมู่เฉิงอวินในคืนนี้ พอเวินอีฝานหลับไปเธอก็
 ก็ฝันถึงวันที่ตนเองรับปริญญา ทว่าภาพก็ดูเลือนรางไปบ้าง มองดูแล้ว
 รู้สึกเสมือนจริง แต่ก็ไม่เหมือนความจริงสักเท่าไร ทำให้เธอที่อยู่ในฝัน
 แยกไม่ออกกว่านี่เป็นเรื่องจริงหรือภาพลวงตา

ในความทรงจำเหมือนกับว่าพิธีรับปริญญาบัตรจะจบลงในช่วงบ่าย
 เวินอีฝานสวมชุดรับปริญญา ในมือถือใบปริญญาบัตรอยู่ เธอเดินออกมา
 จากห้องประชุมพร้อมกับเพื่อนร่วมหอตามกระแสดคน

ภายนอกมีผู้คนมากมาย ส่วนใหญ่ก็สวมชุดรับปริญญากำลังถ่ายรูปกับเพื่อนๆ และญาติพี่น้อง ภายในมหาวิทยาลัยมีคนเดินไปมาขวักไขว่ ตลอดทางที่เดินไปก็พบกับคนรู้จักอยู่ไม่น้อย

บางครั้งเวินอี่ฝานก็ถูกดึงไปถ่ายรูปด้วยไม่กี่ใบ

เพราะนักศึกษาชั้นปีที่สี่ต้องฝึกงานไปด้วย นักศึกษาสาวหลายคนต่างก็ยุ่งแต่เรื่องของตัวเอง ไม่ได้พบหน้ากันมาสักระยะแล้ว ในเวลานี้พวกเธอก็จึงเฝ้าท่ามอยกันถึงประสบการณ์การฝึกงานที่พบเจอมาเสียยกใหญ่

หลังจากหัวข้อสนทนาหนึ่งจบลงไป เวินอี่ฝานก็ได้ยินเพื่อนร่วมหอคนหนึ่งเอ่ยว่า 'จิ่งลี เมื่อกี้ตอนที่ฉันรับปริญญาบัตรลงมา ฉันเห็นหนุ่มหล่อมากกกกอยู่ตรงแถวหลัง ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาอยู่คณะไหน'

เพื่อนร่วมหออีกคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นว่า 'โ๊ะ! ทำไมเธอไม่เรียกให้ฉันดูด้วยล่ะ!'

'จะโทษฉันได้ไง ตอนนั้นพวกเรากำลังรอขึ้นเวทีไปรับปริญญาบัตรขึ้นรอให้พวกเธอลงมา พอฉันจะบอกพวกเธอก็หาหนุ่มหล่อคนนั้นไม่เจอแล้วฉันยังรู้สึกเหมือนตาลายไปเลย'

'โอเค ฉันจะถือว่าเธอตาลายก็แล้วกัน'

เวินอี่ฝานฟังพวกเธอสนทนากันก็อดยิ้มไม่ได้

ผ่านไปไม่นานทั้งสี่คนก็ถูกเพื่อนคนหนึ่งจูงจูงไปถ่ายรูป เวินอี่ฝานถูกเพื่อนร่วมหอจูงไป เธอถูกจัดให้ยืนอยู่ตำแหน่งตรงกลางๆ หญิงสาวจูงไปที่เลนส์กล้อง ริมฝีปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ ช่างภาพยกกล้องถ่ายรูปไว้ ปากก็นับถอยหลังเสียงดัง

'สาม สอง...'

ตัวเลขสุดท้ายยังไม่ทันได้ตะโกนออกมา ลู่ๆ เวินอี่ฝานก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียกชื่อเธอท่ามกลางผู้คนที่วุ่นวาย เสียงนั้นไม่เบาไม่ดัง ทว่ารู้สึกคุ้นหูเหลือเกิน เธอหยุดหายใจไปโดยพลัน หันไปกวาดตามองรอบด้านทันที

ช่างภาพร้องเอ๊ะ 'รุ่นพี่ ลู่ๆ ทำไมพี่ขยับล่ะครับ'

เพื่อนร่วมหอที่อยู่ด้านข้างก็ถามขึ้น 'มีอะไรเธอ'

เวินอี่ฝานยังคงมองไปรอบๆ รู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง 'เหมือนฉันจะได้ยินเสียงคนตะโกนเรียกฉันนะ'

'หา?' เมื่อได้ยินคำพูดนี้ เพื่อนร่วมหอก็มองไปรอบๆ 'เธอฟังผิดไปหรือเปล่า ฉันไม่ได้ยินเสียงใครตะโกนเรียกเธอเลยนะ อาจมีคนชื่อคล้ายเธอมีคนเยอะออกขนาดนี้...'

สิ่งที่เพื่อนร่วมหอพูดต่อจากนั้นเวินอี่ฝานได้ยินไม่ค่อยชัดแล้ว
สายตาเธอมองนิ่งไปยังทิศทางใดทิศทางหนึ่ง

เงาหลังของชายหนุ่มรูปร่างผอมสูง เหมือนเขาจะมาร่วงานรับปริญญาของใครบางคน ในเวลานี้เขากำลังก้มหน้าดูมือถือถือพลางเดินไปยังมุมที่มีคนน้อย
เขาค่อยๆ ออกจากความครึกครื้นและเสียงเอะอะโวยวายตรงนี้
ชั่วพริบตาหนึ่งเวินอี่ฝานพลันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสี่ปีก่อน คือนั่นเป็นคืนที่ฝนตกพรำๆ ทั่วฟ้า

แม้ว่าฝนจะตก ทว่าอากาศก็ยังคงร้อนอบอ้าว

หนุ่มน้อยส่งเธอกลับมายังตึกที่พักอาศัยอย่างเงียบๆ ความภาคภูมิใจบนใบหน้าเขาพังทลายลงจนไม่มีเหลือ หนุ่มน้อยที่ดูมีชีวิตชีวาตั้งแต่แรกเจอนั้นคล้ายว่ามีคนไปบ่มเพาะความต่ำต้อยไว้ในตัวเขาซึ่งไม่ว่าจะปิดบังได้อีกต่อไป
ภายในตรอกที่ยาวไกลเหมือนไม่มีจุดสิ้นสุด
เขาหันหลังเดินจากไปอย่างเงียบๆ เดินออกจากโลกของเธอไปที่ละก้าว
ในขณะที่กำลังเคลิ้มฝัน เงาร่างของสองคนนี้คล้ายว่าจะทับเข้าด้วยกัน

สมองเวินอี่ฝานว่างเปล่าในทันใด เธอก้าวไปทางนั้นก้าวหนึ่งอย่างควบคุมไม่อยู่ ในช่วงพริบตาต่อมาก็ถูกเพื่อนร่วมหอดึงรั้งไว้

'เสี่ยวฝาน เธอจะไปไหน'

ข้างภาพก็พูดขึ้นทันที 'รุ่นพี่ ถ่ายอีกรูปนะครับ!'

เวินอี่ฝานถอนสายตากลับอย่างงุนงง

เธอเพียงแต่รู้สึกว่ในเวลานี้เขาจะต้องอยู่ที่เมืองหนานอู่แน่ ไม่มีทาง
จะมาปรากฏตัวในเมืองอีเหอซึ่งอยู่ไกลออกไปหลายพันกิโลเมตรได้
ไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาจะต้องมาปรากฏตัวที่นี่
เวินอีฝานถ่ายรูปจนเสร็จอย่างใจลอยแล้วมองไปทางนั้นอีกครั้ง
ภาพที่เห็นเมื่อนาทีที่แล้วกลายเป็นเพียงภาพลวงตา
เงาร่างที่คุ้นเคยนั้นหายไปท่ามกลางผู้คน มองไม่เห็นร่องรอยได้อีก

เวินอีฝานตื่นขึ้นมาจากความฝัน

เธอรู้สึกคอแห้งผาก จึงลุกขึ้นเปิดโคมไฟตรงหัวเตียง แสงสว่างจ้าบาดตา
จนรู้สึกเจ็บ เธอขมวดคิ้ว ยังคงรู้สึกคล้ายใจลอย

ความทรงจำในความฝันแจ่มชัดเหลือเกิน

ทว่าในเวลานี้เวินอีฝานก็จำไม่ค่อยได้แล้วว่าวันที่รับปริญญาเธอเห็น
เงาร่างนั้นจริง หรือเป็นเพียงความฝันที่แต่งแต้มสีสันให้กับความทรงจำของเธอ

หญิงสาวเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง ฝานไปครู่ใหญ่ก็หลับตาลง

เธออาจจะได้รับผลกระทบมาจากความฝัน อาจเป็นเพราะตอนนี้เป็น
เวลากลางคืนด้วย จึงทำให้อารมณ์เธอท่วมท้น

ในเวลานี้เวินอีฝานอารมณ์ขุ่นมัวถึงที่สุด

ความง่วงงุนหายไปเป็นปลิดทิ้ง เธอจึงตัดสินใจลุกจากเตียงเพื่อจะออกไป
เทน้ำมาดื่มสักแก้ว

เวินอีฝานกลัวว่าจะรบกวนซังเหยียนจึงไม่สวมรองเท้าแตะแล้วเปิด
ประตูห้อง เดินไปที่ห้องรับแขกด้วยผีเท้าเบาที่สุด ขณะกำลังจะเดินไปนั่ง
ที่โต๊ะน้ำชา เสียงเปิดประตูกึกดังมาจากด้านหลัง

เวินอีฝานชะงักฝีเท้าทันที

เธอหันไปมองก็เห็นซังเหยียนเดินออกมาจากห้อง เขาสวมชุดอยู่บ้าน
แบบสบายๆ เสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น หน้าตาแฝงไปด้วยความง่วงงุน
เล็กน้อย เหมือนว่าเขาจะลุกมาเข้าห้องน้ำ พอหันตาเขาเหลือบเห็นเธอก็เอียงคอ

พลางพูดไปเรื่อยเปื่อย

"ละเมออีกแล้ว?"

"..."

"อะไรเป็นตัวกระตุ้นทำให้เธอละเมอกันเนี่ย" อาจเป็นเพราะซังเหยียนเพ็งตื่น น้ำเสียงของเขาเลยทุ้มต่ำและแหบพร่า "มาแล้วยังละเมอได้ด้วย?"

เมื่อเธอเห็นเขาในเวลานี้ ความฝันเมื่อครู่ก็ถาโถมเข้ามาใส่

ความคิดของเวินอีฝานถูกครอบงำด้วยเงาร่างของชายหนุ่มคนนั้น ที่ยิ่งเดินยิ่งไกลออกไปจากผู้คนมากมาย

ในพื้นที่ที่เงียบสงัด สายตาที่พร่ามัวก็คล้ายกับแฝงไปด้วยความลุ่มหลง แรงปรารถนาในใจเธอซัดสาดขึ้นมา

เธอนึกไปถึงคำพูดของซังเหยียนที่เคยพูดไว้

'อยู่ดีๆ เธอก็วิ่งออกมาถอดฉันไว้'

อย่างไรก็ตามเขาคงไม่รู้หรอก

เขาคงคิดว่าเธอกำลังละเมอ

เขาไม่รู้หรอกว่าตอนนี้เธอมีสติดีอยู่

เวินอีฝานค่อยๆ เดินเข้าไปหาชายหนุ่ม

ซังเหยียนเว้นที่ไว้ให้เธอ พูดไปพลางหา "ครั้งนี้ไม่แต่จะอ้างฉันแล้ว?"

ขอแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว

เธอจะทำตามใจตัวเองเพียงแค่นี้ครั้งนี้ครั้งเดียว

ราวกับกลับไปสู่ช่วงกลางฤดูร้อนอันอบอุ่นหลังจากที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จ

ในตอนนั้นเธอยังคงเป็นสาวน้อย เธอจ้องเงาหลังของหนุ่มน้อยคนนั้น ที่ค่อยๆ เดินไกลออกไป พยายามควบคุมแรงกระตุ้นที่อยากจะวิ่งเข้าไปกอดเขา เธอต้องฝืนบังคับตัวเองให้ถอนสายตากลับ เดินถอยหลังออกมาอย่างช้าๆ และเลือกที่จะเดินออกจากโลกของเขาไป

ทว่าในเวลานี้...

ในชั่วพริบตาที่คล้ายว่าเวลากำลังหวนกลับ

เธออยากจะทำสิ่งที่ปรารถนาในครั้งนั้น

หัวใจของเวินอีฝานถูกรอปรองอ้อมด้วยแรงปรารถนาและความเมามายที่ยัง
หลงเหลืออยู่ ไม่เหลือสติที่จะควบคุมตัวเองอีกต่อไป เธอหยุดยืนอยู่ข้างชายหนุ่ม
ในเวลาหัวใจเธอเต้นรัวเร็วคล้ายจะพุ่งออกมาจากร่าง

ซังเหยียนอยู่ห่างจากเธอเพียงก้าวเดียวเท่านั้น

กลิ่นอายบนร่างเขาไม่ได้ต่างจากตอนเป็นหนุ่มน้อยเลย

กลิ่นไม้จันทร์อ่อนๆ พุ้งกระจายไปในอากาศ

เพราะนี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกของเวินอีฝาน เธอกลั้นหายใจไว้
ท่วงท่าค่อยๆ ชะงักลง

ซังเหยียนพูดต่อ "รีบกลับไป..."

ไม่รอให้เขาพูดจบ เวินอีฝานก็หลุบตาลง โนมตัวไปข้างหน้าแล้วยื่นมือไป
กอดเขาไว้

บทที่ 37

ไอ้สารเลว

จากท่วงทำนองวินอีฟานจึงสัมผัสถูกแขนที่เปลือยเปล่าของชายหนุ่ม
ที่ค้างอยู่กลางอากาศ มันคล้ายแปงไปด้วยกระแสไฟฟ้าทำให้เธออยากหอดมมือกลับ
ทันใด แต่เธอกลับยังคงโน้มตัวไปด้านหน้าอย่างควบคุมไม่อยู่

จากมุมนี้เธอมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

วินอีฟานรู้สึกคล้ายว่าซังเหยียนจะก้มหน้าลงมา แผ่นอกกระเพื่อม
เล็กน้อย ทั้งกว้างและอบอุ่น จมูกของเธอถูกปกคลุมด้วยกลิ่นอายจากร่างเขา

เธอตัดขาดออกจากโลกรอบตัวโดยสิ้นเชิง

ในช่วงพริบตา วินอีฟานรู้สึกหัวใจของตัวเองที่ขาดหายไปส่วนหนึ่งนั้น
ค่อยๆ ถูกเติมจนเต็ม ความรู้สึกมันคงเหมือนจะกลับคืนสู่ร่างเดิม ค่อยๆ ถักทอ
ห่อหุ้มเธอไว้ภายใน

คล้ายว่าจะมีเพียงเขาเท่านั้นที่แผ่ความอบอุ่นออกมาได้

ขอเพียงนิดเดียวก็พอ

วินอีฟานพยายามควบคุมอารมณ์ตนเองไว้ เธอบังคับให้ตัวเองหายใจ
ราบเรียบและสม่ำเสมอ

เธอไม่กล้ากอดเขานานเกินไป

ในเมื่อสร้างทำเป็นว่าตนเองละเมอ ทำที่ที่แสดงออกไปก็ไม่ใช่เรื่องมีเกียรติ

อะไร

เวินอีฝานกำลังจะคลายมือออก

ในเวลาเมื่อเธอเหลือบเห็นซังเหยียนยกมือขึ้นช้าๆ เธอหน้าเหวอไปเล็กน้อย แต่ก็พยายามเก็บอาการ คำพูดที่เคยพูดกับเขาผุดขึ้นมาในความคิด

'วันหลังถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีก นายชกฉันมาสักหมัดก็ได้นะ'

ความรู้สึกกินปูร้อนท้องก็พุ่งขึ้นจนถึงขีดสุด

ก่อนที่ 'หมัด' ของเขาจะชกมา เวินอีฝานก็จงใจหัดมือกลับอย่าง เป็นธรรมชาติ เธอไม่ได้มองหน้าเขา หันไปช้าๆ แล้วเดินไปทางห้องนอนใหญ่

เสียงของซังเหยียนดังมาจากด้านหลัง

คล้ายว่าเขาจะเคยชินแล้ว ฟังจากน้ำเสียงดูเหมือนเขาจะไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไร ออกจะแข็งๆ ด้วยซ้ำ

"วันนี้ถอดแค่แป็บเดียว?"

"..." เวินอีฝานไม่ได้หยุดฝีเท้าลง เธอเดินมาถึงหน้าประตูห้องนอนใหญ่ พอดี

เธอทำตามที่เพื่อนร่วมหอเคยอธิบายให้ฟัง พยายามทำให้ท่าทางของตัวเองมองดูแข็งทื่อเหมือนหุ่นยนต์ ค่อยๆ บิดลูกบิดประตูแล้วเดินเข้าไปในห้อง

จนกระทั่งเสียงปิดประตูดังขึ้น สีหน้าของเธอก็ค่อยๆ คลายลง

เวินอีฝานเดินกลับไปนั่งลงบนเตียงด้วยสีหน้าเซื่องซึม ผ่านไปพักใหญ่

เธอก็ล้มตัวลงนอนบนพูกนุ่มๆ แล้วจ้องเพดานอย่างใจลอย

หญิงสาวลี้ไปมารอบหนึ่งแล้วก็ลุกขึ้นนั่งในทันใด

ถ้าใช้สายตามองก็จะเห็นได้ว่าเธอหน้าแดงก่ำ

เมื่อก็

ฉนั้น

ทำอะไร

ลงไป

เมื่อคืนฉันแสร้งทำเป็นละเมอทอดขี้งเหยียนจริงๆ เหรอ

ฉันแต่ะอั้งขี้งเหยียนไปจริงๆ?

ทำไม! ฉันถึง! ไป! กอดเขา!

เธอไม่ยอมเชื่อเลยว่าตนเองจะทำเรื่องแบบนี้ลงไปได้ จิตใจของเวินอีฝานพังทลายลงไปแล้ว เธอจ้องไปที่ความว่างเปล่า จู่ๆ ก็เริ่มพูดเองเออเอง

"ฉันเมา...ใช่ ฉันเมา เมาแล้วทำเรื่องยุ่ง วันหลังฉันจะไม่กินเหล้าอีกแล้ว ถ้ามีโอกาสฉันคิดว่าเหล่าควรจะไปขอโทษขี้งเหยียนเอง" เวินอีฝานพิมพ์ "แต่ไม่ใช่เอาโทษมาลงที่ฉัน จะให้ฉันเป็นแพะรับบาปไม่ได้นะ"

แอลกอฮอล์ที่ยังหลงเหลืออยู่ทำให้เธอตึกเป็นพิษ บวกกับที่เธอเพิ่งทำเรื่องหน้าไม่อายุลงไปก็เลยยิ่งนอนไม่หลับ เธอพยายามหาข้ออ้างและโน้มน้าวใจตัวเอง

ผ่านไปสักพักจิตใจของเวินอีฝานก็ค่อยๆ สงบลง เธอหยิบมือถือที่วางอยู่ด้านข้างขึ้นมาสไลด์ดูเวปโป่

เพิ่งสไลด์อ่านลงไปได้ไม่กี่ข้อความก็เห็นข้อความหนึ่งในชุดตั้งเวปโป่*

'...เพื่อนผู้ชายที่ฉันตามจีบมานานเมื่อคืนเขาเมาและจูบฉัน ยังบอกด้วยว่าอยากจะคบกับฉัน ฉันดีใจมากเลยทั้งคืน สุดท้ายวันนี้ฉันไปหาเขาอย่างหน้าชื่นตาบาน แต่เขากลับบอกฉันว่าเขาเมา จำอะไรไม่ได้เลย TAT'

เวินอีฝานเลิกคิ้วทันที คลิกเข้าไปอ่านคอมเมนต์

'เดาว่าครั้งหน้าที่เขาเมาคงพาเธอขึ้นเตียงเลยละ ตื่นชะงะทีเถอะ'

'สุดยอดไปเลย เมาแล้วก็อ้างเหตุผลได้สารพัดเนอะ'

'ไอ้สารเลว แหวะ'

* ชุดตั้งเวปโป่ เป็นเวปโป่เพจหนึ่งที่ตั้งชื่อว่า 'ชุดตั้ง' ชาวนี้นัดสามารถเข้ามาโพสต์ความลับในใจโดยใช้นามแฝงได้

เกิดเสียงดังกังหนึ่งที

'ไอ้สารเลว' คำนี้เหมือนก้อนอิฐสองก้อนที่มากระแทกใส่หน้าเวินอีฟานอย่างจัง

เธอรีบออกมาจากหน้าคอมเมนต์ทันที ไม่อ่านต่ออีก

หญิงสาวโยนมือถือไปด้านข้าง คำพูดที่เธอใช้กล่อมตัวเองให้หลับเมื่อครูต่อนี้กลับใช้ไม่ได้ผลซะแล้ว เธอพยายามหาข้ออ้างมาหักล้างความคิดอย่างลำบากยากเย็น...

แต่ก่อนเธอชอบเขา

เวลาผ่านไปหลายปีเธอคงเลิกชอบไปนานแล้วละ แต่ความรู้สึกผิดที่มีต่อเขา บวกกับบุคลิกแอลกอฮอล์ที่ขึ้นสมอง...

เหตุผลพวกนี้จึงหยุดชะงักลงโดยเร็ว

ความคิดที่ผุดขึ้นมาอย่างควบคุมไม่อยู่นั้นโค่นล้มเธอลงอย่างไม่เป็นท่า เวินอีฟานซุกตัวอยู่ในผ้าห่ม บังคับให้เลิกคิดเรื่องนี้

เวลากลางค้ำกลางคืนมักจะทำให้คิดฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานา

ตื่นขึ้นมาก็คงจะดีขึ้น

คิดก็ส่วนคิด ทว่าในความเป็นจริงกลับทำให้เวินอีฟานหวนไหวมาก เธอพลิกตัวไปมาเพราะนอนไม่หลับ บวกกับเมื่อครูต่อนไปที่ห้องรับแขกเธอยังไม่ทันได้ดื่มน้ำเลย ซังเหยียนก็ออกมาพอดี

ในเวลานี้เธอรู้สึกคอแห้งผาก แต่ก็ไม่กล้าเดินไปที่ห้องรับแขกอีกแล้ว

เธอกลัวเพียงอย่างเดียวว่าซังเหยียนจะสังเกตเห็นว่ามีอะไรผิดปกติ

ช่วงเช้าในวันถัดมา

เมื่อเวินอีฟานปรับอารมณ์ตัวเองได้แล้วก็ทำเหมือนว่าทุกอย่างเป็นปกติ เธอเดินออกจากห้องตามเวลา พอเดินไปถึงห้องรับแขกก็เห็นซังเหยียนนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร เริ่มทานอาหารมื้อเช้าแล้ว

อาหารบนโต๊ะเป็นอาหารแบบง่าย ๆ มีเพียงโจ๊กและไข่

ทั้งสองคนสบตากันหนึ่งวินาที

เวินอี่ฝานก็ถอนสายตากลับแล้วเดินเข้าไปในห้องครัวอย่างเงิบงๆ หยิบขวดนมเปรี้ยวออกมาจากตู้เย็น เธอหยุดยืนอยู่หน้าตู้เย็นหลายวินาที คิดเตรียมไว้หลายคำถามที่ซึ่งเหยียนน่าจะถามต่อจากนี้

หลังจากเตรียมตัวพร้อมแล้วเธอก็เดินกลับไปโต๊ะอาหาร

ซึ่งเหยียนเอ่ยขึ้นทันที "กินโจ๊กสักหน่อยสิ"

เวินอี่ฝานมองไปยังหม้อที่มีโจ๊กเกือบเต็มแวบหนึ่ง แล้วเงิบไปสามวินาที "ก็ได้"

ทั้งคู่ต่างก็เงิบงันกันไป

เกินความคาดหมายของเวินอี่ฝาน ซึ่งเหยียนยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย ไม่มีแววจะถามอะไรเธอเลยสักนิด ราวกับว่าเรื่องที่เธอ 'ละเมอ' เข้าไปกอดเขา เมื่อคืนไม่ได้มีผลกระทบต่อเขาเท่าไร

หน้าตาเขาในตอนนั้นก็ดูไม่ออกว่าเขาเดาอะไรได้หรือเปล่า ในใจเธอ ทั้งกังวลและหงุดหงิด เวินอี่ฝานทานโจ๊กคำหนึ่งอย่างเชื่องช้า แล้วเธอก็เป็นฝ่ายพูดขึ้นก่อน

"เมื่อคืนดูเหมือนฉันจะละเมออีกแล้ว?"

ซึ่งเหยียนไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา "อืม"

"นั่นครั้งนี้นั้น..." เวินอี่ฝานทำเป็นไม่สะทกสะท้าน "ทำอะไรลงไปหรือเปล่า"

"ทำ"

เธोज้องเขาพาลงรอกอยคำตอบอย่างอดทน

"ก็แค่..." ซึ่งเหยียนชะงักแล้วซ่อนตาขึ้น เอ่ยพาลงครุ่นคิด "กอดแป๊บหนึ่ง"

"..."

เขาเอ่ยต่ออย่างเนือยๆ "เมื่อคืนเธอควบคุมตัวเองได้ดีนี่"

ที่เขาตอบมาก็สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเมื่อคืน ทำให้เวินอี่ฝานนึกไปถึงหลายครั้งก่อนที่ซึ่งเหยียนเล่าเรื่องที่เธอละเมอให้ฟัง

ก่อนหน้านี้เธอไม่ค่อยเชื่อเขาสักเท่าไร ทว่าเวลานี้เพราะเขาพูด

อยู่แต่ในห้องแล้วกัน อย่าออกมา แล้วล็อกประตูด้วยละ ฉันไม่มีทางเข้าห้องนาย
ได้หรอก"

ซังเหยียนไม่ได้ตอบ แต่ถามกลับ "การละเมอของเธอนี่พิเศษดีนะ ต้อง
แต่ะอั้งคนอื่นด้วย"

เวินอี่ฝานอธิบายทันที "แต่ก่อนดูเหมือนฉันจะไม่..." พอพูดมาถึงตรงนี้
เธอก็รู้สึกว่คำพูดนี้มีความหมายสองแง่สองง่าม เลยเปลี่ยนคำพูด "ฉันไม่แน่ใจ"

"อ้อ" แต่ซังเหยียนกลับฟังออก เลิกคิ้วเล็กน้อย "เธอแต่ะอั้งกับฉัน?"

"..."

เหตุการณ์มันก็เป็นแบบนี้จริงๆ แต่ว่าถ้าจะพูดออกมาตรงๆ มันก็ออกจะ
รู้สึกแปลกชอบกล

เพียงครู่เดียวเวินอี่ฝานก็ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี จึงไม่ได้พูดอะไรออกไป

"นี่" ซังเหยียนยกยิ้ม "นี่เป็นวิธีการตามจีบแบบใหม่เหรอ"

"..."

"ยังมีเรื่องแบบนี้ด้วยเหรอ เธอทำให้ฉันแอบสงสัยแล้วว่า..." ซังเหยียน
นั่งยัดตัวตรง วางแขนบนโต๊ะอาหารแล้วเขยิบเข้ามาใกล้เธอ "เธอละเมอจริงๆ
เหรอ"

ถ้าเป็นในยามปกติเวินอี่ฝานจะต้องจำใจอธิบายด้วยความอดทน ทว่า
ตอนนี้เธอไม่มีความมั่นใจเหลืออยู่เลย ทำได้เพียงก้มหน้าทานโจ๊กไปก่อนจะตอบ
แบบสั้นๆ

"ใช่"

"วันนี้เธอพูดน้อยจัง" ซังเหยียนจ้องตรงไปที่เธอ คล้ายว่าอยากมองเห็น
อะไรบางอย่าง "ก่อนหน้าที่นี่ฉันเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟัง เธอก็อ้างเหตุผลเก่งนัก
ไม่ใช่เหรอ"

เวินอี่ฝานตอบด้วยสีหน้าราบเรียบ "มันก็หลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือไง"

ซังเหยียนถอนสายตากลับ "ก็จริงนะ"

หัวข้อสนทนาก็สิ้นสุดลงด้วยเหตุนี้

ซึ่งเหยียนลุกขึ้นเดินไปทางห้องครัว

เมื่อวินอี่ฝานแน่ใจแล้วว่าตัวเองไม่ได้เผยแพร่อะไรออกไป แผ่นหลังของเธอจึงผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด ในช่วงเวลานี้เหมือนเธอโดนคุณครูเรียกให้ตอบคำถาม ซึ่งหลังจากตอบเสร็จก็จะรู้สึกถึงความโล่งอก

ทั้งสองคนออกจากบ้านในเวลาเดียวกัน

พอเดินเข้าลิฟต์ วินอี่ฝานก็เคยชินกับการยืนพิงผนังลิฟต์ด้านในสุด เธอเหลือบเห็นซึ่งเหยียนแต่งกายเหมือนปกติก็อยากถามเหมือนกันว่าเขาได้งานอะไร แต่เพราะเรื่องเมื่อคืนเธอจึงรู้สึกอึดอัด เลยไม่มีแม้แต่ความกล้าที่จะพูดกับเขา

ลิฟต์เคลื่อนตัวลงไป

พอเคลื่อนลงไปแล้วเจ็ดแปดชั้น จู่ๆ วินอี่ฝานก็สังเกตเห็นว่าซึ่งเหยียนกอดเพียงชั้นใต้ดินชั้นหนึ่ง เธอชะงักไปชั่วครู่แล้วเดินขึ้นหน้าไปสองก้าวเพื่อจะกอดชั้นหนึ่ง

ครั้งเดินไปถึงข้างกายซึ่งเหยียน เธอเพิ่งยกมือขึ้น เขาก็คว้าข้อมือเธอไว้ทันที สายตาชายหนุ่มเลื่อนออกจากมือถือมาซ่อนต่าขึ้นมองเธอ คล้ายว่าเขาเป็นผู้เสียหายที่เริ่มโดนรุกรานจึงแสดงท่าที่ต่อต้านตามความเคยชิน

"จะทำอะไรนะ"

"..." วินอี่ฝานพูด "กอดชั้นหนึ่งไง"

ซึ่งเหยียนก็ปล่อยมือเธอ "อ้อ ถอยไปหน่อย"

วินอี่ฝานพยายามอดกลั้นไว้ "โอเค"

"วันนี้ฉันอารมณ์ดี แล้วจะไปทางถนนซิ่งอันพอดี" เขาเอ่ยอย่างมีจิตใจเมตตา "ก็เลยคิดว่าจะไปส่งเธอสักหน่อย"

"..."

แม้เธอจะไม่เหลือความกล้า แต่หากได้ติดรถเขาไปด้วยโดยไม่ต้องเสียเงิน มันก็ดีไม่น้อย เธอก็ไม่ออกไปเบียดเสียดในรถไฟใต้ดินสักเท่าไร เธอจึง

ยิ้มน้อยๆ ให้เขา แสร้งขอบคุณอย่างสุดซึ้ง

"งั้นก็ขอบคุณนะ"

พอลงไปถึงชั้นใต้ดินชั้นหนึ่ง ทั้งสองคนก็ออกมาจากลิฟต์แล้วเดินเข้าไปใน
ลานจอดรถ

เวินอี่ฝานนั่งข้างคนขับแล้วรัดเข็มขัดนิรภัย ไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่มพูดก่อน
ทุกวินาทีที่อยู่ใกล้ซังเหยียน สมอังกี้เตือนเธออยู่ตลอดเวลาถึงการสวมกอด
เมื่อคืน ทำให้ตอนนี้เธอไม่รู้เลยว่าควรจะเข้าหาเขาอย่างไร

รถเคลื่อนตัวออกไป

ทั้งสองเงียบงันกันมาตลอดทาง

ผ่านไปสักครู่ซังเหยียนอาจจะสัมผัสได้ว่าวันนี้เธอดูแปลกไป จึง
เหลือบมองเธออยู่หลายครั้ง จากนั้นเขาก็ถามขึ้น

"ไม่สบายเหรอ"

เวินอี่ฝานนั่งฟังประตุ ตอบอย่างเชื่องช้า "เปล่า"

ดูท่าเหมือนเธอจะอารมณ์ไม่ดี แล้วก็ดูเหมือนจะไม่ค่อยสบาย

เงียบงันกันไปอีกสักครู่

"ตอนเธอละเมอ เธอใช้พลังไปหมดแล้ว?"

"หืม?"

น้ำเสียงของซังเหยียนเอ้อระเหย "เมื่อวานตอนที่เธอถอดเสื้อฉันก็ดู
กระตือรือร้นดีไม่ใช่เหรอ"

เวินอี่ฝานยังคงมองทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ปล่อยความคิดให้ว่างเปล่า
แล้วโผล่ออกไป

"เมื่อคืนฉันถอดเสื้อนายที่ไหนกัน"

พอโผล่ประโยคนี้ออกไป ผ่านไปครู่ใหญ่เธอถึงมารู้สึกเอากายหลังว่า
บรรยากาศภายในรถดูแปลกไปบ้าง จู่ๆ เธอก็ได้สติ เพิ่งตระหนักได้ว่าเมื่อครู่
ตัวเองพูดอะไรออกไป แล้วหันหน้าไปอย่างที่อ้อ

จังหวะนั่นรถก็มาติดไฟแดงพอดี

ซึ่งเหยียนหยูตรง หันหน้ามาประสานสายตากับหญิงสาวข้างกาย
อย่างช้าๆ เขาจ้องเธออย่างมีความน้อยอยู่หลายวินาทีแล้วเอ่ยออกมา
"เธอรู้ได้ไงว่าเธอไม่ได้ถอดเสื้อฉัน"

บทที่ 38

ทำไมเธอกถึงทำตัวเหมือนพวกโรคจิต

"..."

เวินอี่ฝานไม่หลบสายตาเขา สีหน้าสงบนิ่ง "หืม?"

ซังเหยียนไม่พูดซ้ำ ยังคงมองหญิงสาวราวกับถือไฟเหนือกว่า สายตาแฝงไปด้วยการตรวจสอบอย่างละเอียด เวินอี่ฝานเหลือบมองเขาทางหางตา ปลายนิ้วของเขาเคาะที่พวงมาลัยเบาๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า ซ้ำๆ และสม่ำเสมอ คล้ายกับกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่

จากมุมมองของเธอ เหมือนเป็นการเชือดอย่างเงิบๆ

เวินอี่ฝานก็พยายามคิดหาคำพูดมารับมือ สีหน้าเธอเหวอเล็กน้อย คล้ายว่าเพิ่งรู้ตัว เธอจึงยกมูมปากขึ้น อธิบายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"เมื่อคืนนายก็เพิ่งพูดเองไม่ใช่เหรอว่าเมื่อคืนฉันแค่ถอดนายเป๊บบเดียว"

ซังเหยียนหยุดเคาะพวงมาลัยทันที เปลือกตาขยับเล็กน้อย ดูท่าจะเห็นด้วยกับที่เธออธิบาย เขาเพียงพูด 'อ้อ' ด้วยเสียงเรียบนิ่ง จากนั้นก็ถอนสายตากลับไป ไม่ได้ซักไซ้ถามต่อ

...บรรยากาศเงิบงัน

แม้ว่าเวินอี่ฝานจะยังไม่อยากพูดในตอนนี้สักเท่าไร แต่เธอก็ต้องรักษาหลักการที่ว่าเมื่อแสดงไปแล้วก็ต้องแสดงต่อไปให้จบ เธอจึงถามกลับ

"ถ้าอย่างนั้นเมื่อคืนฉันถอดเสื้อนายหรือเปล่า"

ซังเหยียนมองทางเบื้องหน้า "ฉันจำผิดนะ"

"..."

"น่าจะเป็นครั้งก่อนมั้ง" ซังเหยียนคงไม่욕ให้คำพูดของตัวเอง ดูขัดแย้งกัน จึงอธิบายไปอย่างเอ้อระเหย "ในเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นมาแล้วไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง ฉันคงไม่สามารถจำได้แม่นทุกครั้งไปหรอก"

"..."

เวินอี่ฝานอยากออกไปเหมือนกันว่าเธอคงไม่มีวันทำเรื่องอย่าง การถอดเสื้อเขาหรอก

พอนึกไปถึงเรื่องที่เธอถอดเขาเมื่อคืนแต่เขากลับไม่มีท่าที่ตอบโต้ แต่อย่างใด ยอมให้เธอถอดโดยดี เธอก็คิดว่าที่ตัวเองละเมอหลายครั้งก่อน อาจจะทำให้เธอจินตนาการไม่ถึงจริงๆ

เวินอี่ฝานไม่กล้านึกถึงฉากเหล่านั้นเลย เพียงแต่พยักหน้า "ลำบากนายแล้ว"

"..."

พอเห็นอีกฝ่ายไม่พูดไม่จาอะไร เธอก็ขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง เธออยากให้เขารู้สึกว่าวันเวลาที่ยากลำบากแบบนี้ต้องมีวันสิ้นสุด จึงเอ่ยเสริมด้วยคำปลอบใจ

"รอให้ฉันมีเวลาว่าง ฉันจะลองไปหาหมอแล้วกัน"

เมื่อขับรถมาถึงตึกสถานีโทรทัศน์หนานอู่ เวินอี่ฝานก็หลุบตาลงพลาง ปลดเข็มขัดนิรภัย เธอไม่ค่อยแน่ใจว่าเวลานี้ที่ซังเหยียนมาถนนซังอันเพราะ จะมาฉับจบยาบันหรือมาธุระเรื่องอื่น ทว่าเธอก็ไม่ได้ถามออกไป พูดยแต่เพียง

"ขอบคุณนะ ฉันขึ้นไปก่อนล่ะ"

ซังเหยียนตอบอ้อมอย่างเนือยๆ

เวินอี่ฝานกำลังจะเปิดประตูรถ "นายก็ขับรถระวังด้วยล่ะ"

"เวินอี่ฝาน" จู่ๆ ซังเหยียนก็เรียกเธอ

เวินอี่ฝานไต้ยีนก็ชะงักทันทีแล้วหันไปมอง "มีอะไรเธอ"

ชายหนุ่มโพล่งออกมาว่า "มีอะไรติดผมเธออยู่อะ"

เธอยกมือขึ้นลูบผมทันทีพลางถามไปว่า "ตรงไหน"

"เอียงไปทางซ้ายนิดนึง"

มือของเวินอี่ฝานก็เคลื่อนไปทางซ้าย

"ขึ้นไปอีกหน่อย"

มือเธอก็เคลื่อนขึ้นไปด้านบน

"ขวาก็หน่อย"

เธอทำตามที่เขาเอ่ยมาทั้งหมด แต่กลับยังแตะไม่โดน 'สิ่งนั้น' สักที

ชั่วครู่ต่อมาเวินอี่ฝานก็ไต้ยีนเขาร้องหืออย่างหงุดหงิด เธอปวดหัวจี๊ดขึ้นมาทันที กำลังจะเปิดกระจกที่อยู่ด้านหน้ามาดู แต่จู่ๆ หัวเธอก็รู้สึกหนักเหมือนมีอะไรมาแตะโดน

เธอหันหน้าไปมองก็เห็นซังเหยียนยกมือขึ้น ตอนนั้นมือเขาอยู่บนหัวเธอลึบๆ จะช่วยบ๊อดอะไรที่ติดผมอยู่ออกให้ จากนั้นก็ขยี้หัวเธออย่างไม่เกรงใจจนผมยุ่ง

เหมือนว่าเขาจะแกะเผ็ดที่เธอทำตัวอึดอัดยี้ดยาด

ชายหนุ่มดึงมือกลับแล้วเริ่มไล่แขก "อย่าซกซ่านา ฉันทรีบอยู่"

เพราะท่าทีของเขา เวินอี่ฝานจึงถามด้วยความสงสัย "อะไรติดผมฉันเธอ"

"ไม่รู้"

"..." เวินอี่ฝานก็ไม่ได้ซักไซ้ถามอีก เพียงแต่เอ่ยขอบคุณ

หลังจากลงจากรถเธอก็จัดแจงผมเผ้าให้เรียบร้อยแล้วเดินไปทางประตูตึกบังเอิญพบกับมู่เฉิงอวี่นที่ไม่รู้มาตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาเป็นฝ่ายทักเธอก่อน

"พี่อี่ฝาน อรุณสวัสดิ์ครับ"

เธอพยักหน้าไปทางเขา "อรุณสวัสดิ์จ๊ะ"

พอเดินเข้าไปในตึก เวนอีฟานก็นึกถึงท่าทีของซังเหยียนเมื่อครู่ เธอเพิ่งรู้ว่าโดนเขายีหมกก็เลยใจลอยไปบ้าง เหมือนจะดำดิ่งลงไปในโลกของตัวเอง ไม่ได้ฟังที่มู่เจิงอวีนพูดอยู่ข้างๆ

ฟานไปสักพักหนึ่งมู่เจิงอวีนก็เรียกเธอ "พี่อีฟาน?"

"..." เวนอีฟานได้สติกลับมาทันที "หืม? มีอะไรเหรอ"

มู่เจิงอวีนหน้าตาหล่อพริ้ม เวลายิ้มแล้วดูเหมือนเด็กอยู่บ้าง เขาไม่ได้ใส่ใจที่เมื่อครู่เวนอีฟานละเลยเขา พูดซ้ำอีกครั้งอย่างใจเย็น

"พี่กำลังคบกับรุ่นพี่ซังอยู่เหรอครับ"

เวนอีฟานชะงักไปเล็กน้อย "ไม่ใช่ล่ะ"

มู่เจิงอวีนแอบถอนใจโล่งอก "เมื่อที่ผมเห็นเขามาส่งพี่ แล้วยังลုပ်หัวพี่ด้วย ผมยังนึกว่า..." เขายังพูดไม่ทันจบก็ยิ้มๆ อย่างเก๋อกิน "ผมนี่ปากมากไปหน่อยนะครับ"

ลုပ်?

เวนอีฟานอึ้งไปเล็กน้อย เธอถอนสายตากลับ พลันนึกถึงแรงมือของซังเหยียนเมื่อครู่

ใช้คำว่าขี้ม้ออธิบายจะตรงชะกว่า

เธอไม่ค่อยสนิทกับมู่เจิงอวีนเท่าไร คิดว่าแค่ปฏิเสธไปก็พอแล้ว อีกทั้งถ้ามีคำถามมากกว่านี้เธอก็ขี้เกียจจะอธิบาย จึงไม่ได้พูดอะไรมาก เพียงแต่ยิ้มๆ ให้เขา

ทั้งสองคนเดินเข้าออฟฟิศพร้อมกัน

พอเวนอีฟานเดินไปถึงโต๊ะก็เปิดคอมพิวเตอร์แล้วพลิกอ่านเอกสารบนโต๊ะไปเรื่อยเปื่อย ชูเทียนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ และกำลังดื่มกาแฟอยู่ก็เขยิบเข้ามาคุยกับเธอ

"ทำไมวันนี้เธอถึงมากับหมาน้อยซี่้ออนล่ะ"

"พอดีเจอกันที่หน้าประตูนะ"

"อย่างนี้เอง" ซูเถียนเสี่ยวริมฝีปาก สีหน้ารู้สึกผิดเล็กน้อย "จริงสิ เสี่ยวผาน เมื่อวานเหล่าแก้วนั้นที่ฉันให้เธอกินเหมือนแอลกอฮอล์จะแรงไปหน่อย เดิมทีฉันนึกว่าเป็นค็อกเทลถึงได้ให้เธอกิน"

พอเวินอี่ผานได้ยินเรื่องนี้ก็ปลันนึกถึงเรื่องเมื่อคืน สีหน้าเธอก็ยิ่งไปชั่วครู่ เพียงเดียวเดียวก็กลับเป็นปกติ

"ไม่เป็นไร พอกลับถึงบ้านฉันก็นอนเลย ไม่เป็นอะไรมากหรอก"

"เธอลองไม่ได้ปวดหัวมั้ง"

เวินอี่ผานก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะไม่สบายตรงไหน จึงเอ่ยตอบยื้มๆ "เปล่าจ้ะ"

ซูเถียนหาวหวิด "ฉันเห็นวันนี้มีหลายคนหน้าตาซีมๆ เมื่อวานเที่ยวหนักไปหน่อย ตอนนี้นั้นคงจะตายอยู่แล้ว เสียใจที่สุดเลยที่เมื่อคืนไม่ได้กลับไปหาเธอ"

"กว่าจะได้ออกไปผ่อนคลายสักที ไม่ได้มีบ่อยๆ นะ" เวินอี่ผานเอ่ย "เที่ยวให้สนุกก็โอเคแล้วละ"

หัวข้อสนทนานี้ก็กินเวลาไม่นานนัก ผ่านไปสักครู่ซูเถียนก็เปลี่ยนเรื่อง "ก่อนหน้าฉันเคยจะแนะนำเพื่อนคนหนึ่งให้เข้าห้องชุดกับเธอใช้มั๊ยละ ที่นี้พอรูมเมตของเธอไม่ย้ายออก เพื่อนฉันก็เลยไปหารูมเมตทางอินเทอร์เน็ต เป็นนักศึกษาชายคนหนึ่ง"

"นักศึกษาเหรอ" เวินอี่ผานครุ่นคิดไปมา "ทำไมถึงไม่อยู่หอในมหาลัยล่ะ"

"เหมือนว่าเขาจะเป็นนักพากย์เกมหรืออะไรเนี่ยแหละ เขาไม่อยากจะรบกวนเวลาเรียนและเวลาพักผ่อนของเพื่อนในหอ" ซูเถียนเอ่ย "ช่วงก่อนเพื่อนฉันคนนี้ก็มาบ่นให้ฟังทุกวันว่านักศึกษาคนนั้นซกมกมากเลย"

"ซกมก?"

"ใช่ รูมเมตของเธอเป็นอย่างนี้หรือเปล่า" ซูเถียนแปลกใจอยู่บ้าง เล่าให้เธอฟังพลางนับนิ้วเป็นข้อๆ "ใช้ซามกับตะเกียบเสริจก็ไม่ว่าง กองเอาไว้ อย่างนั้น ทำซะอย่างล้างจานมีแต่คราบน้ำมัน เสื้อผ้าที่ใส่แล้วก็สองอาทิตย์ซักครั้งนึง กางเกงในกับถุงเท้าก็ซักในเครื่องซักผ้าด้วยกันหมด ไม่เคยจะกวาดบ้านถูบ้าน บางทีถึงขนาดลืมหัดซักโครก..."

เวินอีฝานสายหน้า "ไม่เป็นนะ"

พอคิดมาถึงตรงนี้ ชังเหยียนก็นับว่าเป็นคนที่รักสะอาดมาก

เธอแอบรู้สึกที่ตัวเองโชคดียู้อย่าง เลยกพูดเสริมไปว่า "รูมเมตของฉัน
โอเคอยู่นะ"

"งั้นเธอโชคดีแล้วละ" ชูเถียนยิ้มๆ พูดต่อไปว่า "แต่เธออาจจะต้อง
ประหลาดใจ เมื่อไม่กี่วันก่อนเพื่อนคนนี้ออกมาบอกฉันว่าเหมือนเค้าจะชอบ
นักศึกษาคนนี้เข้าแล้ว"

จุดเปลี่ยนนี้ทำให้เวินอีฝานอึ้งไปบ้าง "หา?"

"เค้าบอกว่านักศึกษาคนนี้ก็แค่โดนที่บ้านตามใจจนเคยตัว งานบ้านอะไร
ก็ไม่เคยทำ แต่ขอเพียงเพื่อนฉันเตือน นักศึกษาคนนั้นก็เชื่อฟังแต่โดยดี จากนั้นก็
ไม่ทำอีก" ชูเถียนพูด "ยังงั้นชะคราวนี้ฉันมีแต่คำชม ฉันล่ะนี่ก็ไม่ออกเลยว่า
จะเป็นคนเดียวกันกับที่เค้าเคยแหวะ"

"..."

"แต่ฉันคิดว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่นักศึกษาคนนี้น้ำตาไหล ถ้าหาหนุ่มหล่อ
แบบนี้ได้ ฉันก็จะไปเข้าบ้านอยู่ด้วย" ชูเถียนถอนใจพลางระบายความรู้สึก
ออกมา "เพราะฉะนั้นการเข้าห้องชุดร่วมกับเพชรตรงข้าม พออยู่ด้วยกันนานเข้า
จะทำให้ปังกันหรือเปล่าอะ"

เวินอีฝานโพล่งออกมาทันที "ก็ไม่แน่เสมอไปนะ"

ชูเถียนมองมาที่เธอ "ทำไมเธอถึงปฏิเสธเร็วขนาดนี้ละ"

"..."

"เหมือนฉันจะไม่เคยถามเธอเลยนะ" พูดไปพูดมา รุ่งๆ ชูเถียนก็นึกขึ้นได้
"รูมเมตคนใหม่ของเธอเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายอะ ฉันจำได้ว่าหวังหลินหลิน
เป็นคนหาให้"

เวินอีฝานเงิบไปหลายวินาที แต่อย่างไรเสียก็ไม่ได้โกหก "เป็นผู้ชาย"

"อ้าว" ชูเถียนตะลึงไปเลย "ไวใจได้มั๊ยอะ"

"อืม"

อาจเป็นเพราะเมื่อครูเวินอีฝานตอบสนองอย่างเด็ดขาด ชูเถียนจึงเดาว่า
 ภูมิเมตของเธอคนนี้ต้องหน้าตาน่าเกลียดแน่

"ถึงเราจะไม่ควรไปตัดสินคนจากรูปลักษณ์ภายนอก แต่ว่าเธอแน่ใจ
 เหรอว่าเขาไม่ได้คิดไม่ซื่อกับเธอ"

เวินอีฝานไม่พูดไม่จา

ชูเถียนเลยจ้องหน้าเธออย่างเป็นห่วง "ฉันว่าการเช่าห้องชุดกับเพศตรงข้าม
 ก็เป็นเรื่องปกตินะ แต่ว่าเธอก็ระวังหน่อยแล้วกัน ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องป้องกัน
 เอาไว้บ้าง"

เมื่อเวินอีฝานนึกถึงภาพที่ซังเหยียนโดนเธอเตะอั้ง ความใจฝ่อของเธอ
 ก็พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกครั้ง เธอคิดว่าตัวเองนั้นแหละที่เป็นฝ่าย 'คิดไม่ซื่อ' แต่
 ก็ไม่กล้าพูดออกมา จึงเอ่ยด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

"ฉันรู้อ่ะ"

เดิมทีเวินอีฝานนี้กว่าซังเหยียนจะพักอยู่ที่นั่นแค่สามเดือน

เธอคิดว่าในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้ พวกเธอก็ไม่ค่อยได้คุยกันเท่าไร
 พอเวลานั้นมาถึงเขาก็คงจะย้ายออกไปเอง ระหว่างเธอและเขาก็เป็นเพียงแค่
 คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ไม่ถึงขั้นเรียกว่าเพื่อนด้วยซ้ำ

เป็นเพียงแค่ฉากคั่นกลางที่ไม่มีค่าควรแก่การพูดถึง

เช่นเดียวกับหวังหลินหลิน

ทว่าเมื่อดูจากแนวโน้มแล้วก็เหมือนจะมีอะไรไม่ชอบมาพากล

เวินอีฝานลองวิเคราะห์จากที่ชูเถียนพูดมา ในช่วงนี้เธอกับซังเหยียน
 เจอหน้ากันแทบทุกวัน พออยู่ด้วยกันนานเข้าสมองเธอก็โล่งๆงง เกิดความคิด
 ที่ไม่ควรจะมี

การสวมกอดเมื่อคืนนี้คล้ายจะเป็นป้ายเตือนแปะไว้อยู่ตรงหน้าเวินอีฝาน
 ตลอดเวลา

สำหรับเรื่องนี้แล้วเวินอีฝานรู้ตัวดี เธอไม่ได้หลงตัวเองถึงขนาดที่คิดว่า

ซึ่งเหยียนจะมีความคิดแบบนี้ต่อเธอได้ และเธอก็ไม่หน้าด้านพอที่จะเข้าไปใกล้เขา โดยแสร้งทำเป็นว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

อีกอย่างเวินอีฝานก็ไม่ชอบความเคยชินแบบนี้เอามากๆ เธอกลัวมากกว่าตนเองจะเคยชินกับการที่มีอีกคนหนึ่งอยู่ด้วย

ในจิตใจสำนึกของเธอทำยที่สุดแล้วก็มีเพียงสองทาง

อีกฝ่ายอาจเหมือนพ่อของเธอที่จะจากเธอไปตลอดกาลในวันใดวันหนึ่ง อย่างไม่บอกไม่กล่าว หรืออาจเป็นเหมือนแม่ที่ยอมทอดทิ้งเธอไปเพื่อชีวิตที่ดีกว่า

ด้วยความคิดเช่นนี้บวกกับที่ทำเรื่องน่าละอายใจกับซึ่งเหยียนไว้ทุกๆ ที่รู้สึกตัว ตั้งแต่นั้นมาเวินอีฝานก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเวลาที่เธออยู่กับซึ่งเหยียน อารมณ์ของเธอจะแตกต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง

เวินอีฝานเริ่มออกห่างจากซึ่งเหยียนทีละน้อย

พยายามทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและเขากลับไปเป็นเหมือนช่วงแรกที่เช่าห้องชุดร่วมกัน เธอจะทนไปจนกว่าเขาจะย้ายออก

สภาพการณ์ภายนอกไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปสักเท่าไร ทางฝั่งซึ่งเหยียนเหมือนจะไม่รู้สึกตัวเลยสักนิด ช่วงนี้เขาเริ่มออกไปทำงานแล้ว ดูเหมือนว่างานจะหนักเอาการ บวกกับที่ตอนกลางคืนยังต้องไปพับยวดยานในบางครั้ง บางทีก็ไม่ได้กลับมาเลยทั้งคืน

หนึ่งเดือนที่ผ่านมาทั้งสองคนได้เจอหน้ากันเพียงไม่กี่ครั้ง

เวินอีฝานก็งานยุ่งมาก เธอมักจะออกแต่เช้าและกลับดึก ไม่มีเวลาจะไปขบคิดถึงเรื่องเหล่านี้

เธอยังคงหลักการที่ว่ารูมเมตจะไม่ยุ่งเรื่องของคนอื่นและกัน ก็เลยไม่ได้ถามว่าเขาได้งานอะไร สุดท้ายก็ยังคงเป็นจงชื้อเฉียวที่เล่าเรื่องนี้ให้เธอฟัง

จงชื้อเฉียว : เมื่อวานเช่ยงหล่างเล่าให้ฉันฟังแหละ

จงชื้อเฉียว : เหมือนว่าซึ่งเหยียนจะไปทำงานบริษัทเดียวกับเขาอะ

จงซื้อเฉียว : แต่พวกเขาอยู่กันคนละแผนก ก่อนหน้านี้เขาไม่ทันได้สังเกต เหมือนว่าเชียงใหม่เพิ่งจะสังเกตเห็นนะ

เวินอีฝาน : ตอนนี้อยู่เชียงใหม่ทำงานอยู่บริษัทไหนหรือ

จงซื้อเฉียว : บริษัทไอทีโยวเซิ่ง

จงซื้อเฉียว : เขาอยู่แผนกการตลาด ส่วนซังเหยียนอยู่แผนกซอฟต์แวร์

จงซื้อเฉียว : แต่ว่าตำแหน่งของซังเหยียนสูงกว่า ได้เป็นถึงผู้จัดการแล้วนะ

จงซื้อเฉียว : เชียงใหม่ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ

จงซื้อเฉียว : เขายังบอกฉันว่าซังเหยียนจะต้องมีเส้นแน่

พอเวินอีฝานอ่านข้อความเหล่านี้ จู่ๆ ก็นึกถึงที่ซังเหยียนเคยพูดไว้ถึงได้รู้ว่าเขาไม่ได้โม้ เธอตอบเพื่อนไปไม่กี่ข้อความตามเรื่องตามราวแล้วออกจากห้องแชต

ขณะที่เธอกำลังจะวางมือถือลงข้างๆ ก็กลับไปคลิกโดนห้องแชตอีกห้องหนึ่ง

เป็นห้องแชตของจ้าวหยวนตง

เพราะเวินอีฝานยังไม่ตอบข้อความสักที แม่ของเธอก็เลยส่งข้อความมาน้อยลง มีเพียงส่งมาเตือนว่ากำลังจะเปลี่ยนฤดู อย่าปล่อยให้ตัวเองเจ็บป่วยในบางครั้งเท่านั้น

เวินอีฝานก็สไลด์อ่านไปเรื่อย

พลันเห็นบันทึกการสนทนาก่อนวันเซ็งเม้งไม่กี่วัน

จ้าวหยวนตง : วันนี้บ้าใหญ่กลับเมืองเป่ย์อวี่ไปแล้วจะ

จ้าวหยวนตง : วันนั้นเป็นเพราะแม่ลืมนึกถึงความรู้สึกของคุณไป วันหลังแม่จะไม่ให้บ้าใหญ่มาอีกแล้ว โอเคมั๊ยลูก

จ้าวหยวนตง : อย่าโกรธแม่เลยนะ

พอถึงวันซึ่งเม้ง

จ้าวหยวนตง : อาเจียง วันนี้ลูกจะไปเยี่ยมพ่อกับแม่มั้ยจ๊ะ

ข้อความระหว่างนั้นส่วนใหญ่แล้วก็ไปพวกข้อความไร้สาระปนกันไป
เมื่อสามนาทีก่อน จ้าวหยวนตงก็ส่งข้อความมาอีก ทั้งยังส่งมาเสีย
ยาวเพื่อย

จ้าวหยวนตง : อาเจียง แม่เพิ่งได้คุยกับป้าใหญ่ถึงเรื่องเมื่อก่อน ตอนนั้น
แม่ไม่ได้อยู่ข้างๆ ลูก แม่ไม่รู้ถึงที่มาที่ไปของเหตุการณ์ เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้
เข้าข้างลูก แม่ต้องขอโทษลูกจริงๆ นะ

จ้าวหยวนตง : แม่คิดมาตลอดว่าพวกเขาคงดูแลลูกอย่างดี ทางแม่
ก็เลยวางใจ ตอนนั้นแม่ก็อยากไปรับลูกกลับมาอยู่ด้วยกัน แต่ก็กลัวว่า
ลูกเปลี่ยนสภาพแวดล้อมไปมาจะกระทบถึงการสอบเข้ามหาลัย คิดว่าผ่านไป
อีกสักช่วงก็คงจะดีขึ้นแล้ว รอจนลูกสอบเข้าที่หนานอู่ก็ได้กลับมาอยู่กับแม่
แม่จะได้ดูแลลูกอย่างเต็มที่ แต่ก็นึกไม่ถึงว่าต่อมาลูกจะสอบไปที่เมืองอี๋เหอ
ไกลชะขนาดนั้น

จ้าวหยวนตง : วันหลังแม่จะชดเชยให้ลูกอย่างเต็มที่ โอเคมั๊ยลูก

เวินอีฝานจ้องอ่านอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็คลิกออกจากห้องแชต เธอหันกลับไป
มองที่คอมพิวเตอร์อีกครั้ง ความคิดกำลังสับสนอยู่บ้าง ตัวอักษรเบื้องหน้า
เหมือนจะเรียงกันยาวเป็นพืด ทำให้เธออ่านไม่รู้เรื่องเลย

เธอหลับตาลง หยิบมือถือขึ้นมาอีกครั้ง แล้วลบบทสนทนาของแม่
ในห้องแชตไปทั้งหมด

กว่าเวินอีฝานจะทำงานเสร็จ พอกลับถึงบ้านก็เกือบห้าทุ่มแล้ว เธอ

ถอดรองเท้าออกพลงเห็นซังเหยียนกำลังนอนกอดโน้ตบุ๊กอยู่บนโซฟา นิ้วมือเคาะแป้นพิมพ์อย่างรวดเร็ว เธอไม่รู้ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

เวินอี่ฝานไม่ได้รับทวนเขา แค่เดินไปที่มิน้ำตามความเคยชิน จากนั้นก็เทน้ำจนเต็มแก้วแล้วเตรียมจะกลับห้อง

ทว่าจู่ๆ ซังเหยียนก็ร้องเรียกเธอ "เฮ้"

เวินอี่ฝานหันหน้าไป "มีอะไรเธอ"

"ลืมหิวแล้ว?" ซังเหยียนเหลือบมองเธอ เพียงครู่เดียวก็ถอนสายตากลับพิมพ์ไปพลงเอ่ย "ถ้าสี่ทุ่มแล้วเธอยังไม่กลับ ต้องบอกฉันด้วย"

เวินอี่ฝานตะลึงไปเล็กน้อย ตอบเข้าไปหนึ่งจังหวะ "อ้อ ฉันลืมนะขอโทษด้วยนะ"

แล้วเธอก็ไม่พูดอะไรอีก ก้าวเท้าเดินไปทางห้องของตัวเอง

"ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าการนี้ทำทางเธอดูออกจะ..." ซังเหยียนหยุดชะงักไปคล้ายกำลังคิดหาคำ จากนั้นก็ค่อยๆ เค้นออกมา "เฉยเมยกับฉัน"

"..." เวินอี่ฝานชะงักฝีเท้าอีกครั้ง "เปล่านี่ ฉันก็แค่ขงงนะ"

ซังเหยียนช้อนตาขึ้นมามอง

เวินอี่ฝานเอ่ยเบาๆ "ก็แค่อยากนอนสักตื่น"

มือของซังเหยียนที่กำลังพิมพ์หยุดชะงักลง เขาล้วงหน้าเธอหนึ่งเพียงครู่เดียวก็พูดขึ้น

"ไปนอนเถอะ"

เมื่อได้ยินเสียงเวินอี่ฝานปิดประตู ซังเหยียนก็เบนความสนใจไปนึกถึงท่าทางของเธอเมื่อครู่นี้

เขาเงยไปสักพัก ก็บงำความคิดไว้แล้วเคาะแป้นพิมพ์ต่อ

พอใกล้เวลาตีสอง ซังเหยียนก็หยิบเสื้อผ้าเพื่อจะไปอาบน้ำ พอเขาออกมาจากห้องน้ำแล้วกำลังจะเดินกลับไปเอาโน้ตบุ๊กในห้องรับแขกก็เห็นเวินอี่ฝานอยู่ที่นั่นแล้ว ไม่รู้ว่าเธอออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่

เธอเปลี่ยนเป็นชุดนอนเสื้อแขนสั้นและกางเกงขาสั้น เผยให้เห็นแขนขา
ที่ขาวเนียนเกลี้ยงเกลา

เวลานี้หญิงสาวกำลังนั่งอยู่บนโซฟา จ้องไปที่นาฬิกาอย่างท้อๆ
"..."

ผมของซังเหยียนยังเปียกอยู่ เขาเดินไปตรงหน้าเธอ เช็ดผมด้วยผ้าขนหนู
กลางห้องเธอสั๊กพักใหญ่ จากนั้นก็ดึงเก้าอี้กลมจากด้านข้างมานั่งลงแล้วเอ่ยขึ้น
อย่างช้าๆ

"สรุปคือเธอจะละเมอเวลาที่อารมณ์ไม่ดีและเมา?"

เวินอี่ฝานยังคงเงิบ ไม่ขยับ

ซังเหยียนถาม "วันนี้เป็นอะไรไปเธอ"

เวินอี่ฝานไม่ขยับเขยื้อน คล้ายว่ากำลังดำดิ่งลงไปในโลกของตัวเอง
ไม่รู้สึกรถึงความเจ็บไปรอบตัว ถ้าไม่ใช่เพราะเธอยังกะพริบตาอยู่บ้าง ซังเหยียน
คงนึกว่าอีกฝ่ายกลายเป็นรูปแกะสลักไปแล้ว

เขาไม่ได้พูดอะไรอีก เพียงแต่นั่งอยู่ข้างๆ เธอ ไม่ได้ทำอะไร

ผ่านไปประมาณสิบกว่านาทีเวินอี่ฝานก็ลุกขึ้นยืนแล้วค่อยๆ เดินกลับห้อง

ซังเหยียนยังคงนั่งอยู่ที่เดิมแต่หันไปจ้องแผ่นหลังของหญิงสาว เขา
เอียงคอมองไปด้านหลัง พอเห็นว่าเธอจะไม่เดินไปชนอะไรก็ไม่ได้เดินตามไป

เขาคอยมองท่าทีของเธออย่างเนือยๆ ด้วยสีหน้าสบายอารมณ์

เวินอี่ฝานเดินตรงไปเรื่อยๆ ก้าวเท้าอย่างช้าๆ และมั่นคงราวกับ
เป็นวิญญูณ พอเดินไปถึงหน้าห้องของเขา เธอยังคงชะงักฝีเท้าเหมือน
หลายครั้งก่อน

หญิงสาวมองเข้าไปด้านใน

เมื่อครู่ซังเหยียนกลับห้องมาหยิบเสื้อผ้าไปอาบน้ำแล้วเปิดประตูทิ้งไว้

เวินอี่ฝานจ้องอยู่นานด้วยสีหน้าเหม่อลอย

"เธอมองอะไรนะ" ซังเหยียนรู้สึกที่น่าขัน "ทำไมเธอถึงทำตัวเหมือน
พวกโรคจิตล่ะ"

ซึ่งเหยียนเฟิงโพล่งออกไป เวนอีฝานก็เหมือนถูกอะไรเข้าควบคุม
เลยก้าวเท้าเดินเข้าไปในห้องของเขาทันที

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/37rdMIB>